

Adventes Vēstis

2016. gada februāris, #2 (240)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
UZVARA KĀ
DZĪVESVEIDS

LABDARĪBAS
KONCERTS
VECPIEBALGĀ

AIVARS
ROBERTS PAR
VIENU DIENU
KOPĀ AR DIEVU

VEĢETĀRA
UZTURA VEI-
KALS RĪGĀ

INTERVIJA
AR DAGNIJU
LAPU

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Jaunieši intervē	15
Veselība	18
Intervija	20
Bērniem	22

Meklēt ticībā

Mēdz sacīt, ka ikviens atrod to, ko meklē. Kaut kur biju lasījis līdzību par kolibriju un maitas ērgli. Abi lidoja pa tuksnesi. Kolibrijs meklēja ziedus ar medu, bet maitas ērglis meklēja maitu. Līdzībā abi atrada to, ko bija meklējuši.

Tā arī cilvēks atrod to, ko meklē. Ja kāds tic, ka viņam neveiksies, ka viss būs slikti un nebūs nekā laba, tad viņam izrādīsies taisnība. Tiešām pie viņa notiks pēc viņa ticības. Savukārt, ja cilvēks ticēs, ka tas Kungs tiks izdoties visam uz svētību, tad arī tādām viss notiks pēc viņa ticības. Vai tā ir pašiedvesma? Nē! Tā ir dzīves aksioma, ko mums māca arī Dieva Vārds. Tādēļ ir svarīgi pie tā pieiet ar

lūgšanu un vēlmi no tā mācīties, lai nesanāk, ka saredzam pat Dieva Vārdā to, kā tur nav. Kristus mums vaicā: Ko tu meklē? Ko tu vēlies? Aklais ceļmalā atbildēja: Ka es varētu redzēt! Kristus viņam atbildēja: Esi redzīgs! Un aklais kļuva redzīgs. Pirmais, ko viņš ieraudzīja bija Jēzus. Tā arī mums – lai meklējam Jēzu, un Viņu atradīsim, skatāmies uz Viņu, tad Viņam sekosim, neizlaižam Viņu no sava skata!

Andris Pešelis

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Atklāt laimes ceļu

Lai gan ikviens cilvēks sirds dziļumos vēlas būt laimīgs, katrs no mums reizēm ir juties vientuļš, nemīlēts, nesaprasts, neaizsargāts, vai bezspēcīgs dažādos apstākļos un dzīves situācijās. Tāpēc nav brīnums, ka cilvēki tērē daudz laika un naudas, lai iegūtu kaut nedaudz prieka. Tomēr pēc kāda laika “laimes meklētāji” parasti nonāk pie atziņas, ka „par naudu laimi nenopirksi”. Pasaulē ir daudz dažādu mācību, ideju, teoriju un koncepciju par to, kā būt veiksmīgam un laimīgam. Bet starp tām visām tomēr izceļas viena īpaša, kas uzmanību pievērš kādai personai, kas patiešām spēj palīdzēt prieka un laimes meklējumos. Lorīna Franko par to izsakās šādi: “Mēs domājam, ka paši zinām, kas mūs dara laimīgus, bet jāatzīst, ka Dievs tomēr zina labāk.”

Šo domu apstiprina arī Dāvida Psalmos rakstītais: “Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas!” (Ps 37:4)

Apustulis Pāvils savukārt mūs ievada savas ticības, prieka un spēka noslēpumos: “Es protu būt zems, protu arī dzīvot pilnībā; nekas man nav svešs, protu būt paēdis un izsalcis, dzīvot pilnībā un ciest trūkumu. Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Filipiešiem 4:12,13)

Kā cilvēki var piekļūt ticības spēka noslēpumam? Kā atrast prieku, mieru un dzīves jēgu? Dievam ir atbilde uz šiem jautājumiem. Bībele to skaidro šādi: „Jūs esat mūsu vēstule, rakstīta mūsu sirdīs, saprotama un lasāma visiem cilvēkiem.” (2.Korintiešiem 3:2) Dieva bērnu dzīvā ticība, nešaubīgā palāvība uz Dieva apsolījumiem un beznosacījuma mīlestība jeb žēlsirdība ir Viņa liecība pasaulei, kas cilvēkos rada pārlicību par Evaņģēlija vēsts patiesumu.

“Ar katru no saviem bērniem Jēzus sūta vēstuli pasaulei. Ja tu esi Kristus sekotājs, tad Viņš ar tevi sūta vēstuli ģimenei, ielai un pilsētai, kur tu dzīvo. Mājojot tevī, Jēzus vēlas runāt uz to sirdīm, kas Viņu nepazīst. Varbūt viņi nelsa Bībeli un nedzird balsi, kas uz tiem runā no Rakstu lappusēm, tie nespēj saskatīt Dieva mīlestību Viņa darbos. Bet, ja tu esi īsts Kristus pārstāvis, tad, iespējams, tieši no tavas izturēšanās viņi iegūs zināmu izpratni par Kunga laipnību un tiks pārlicināti Viņu mīlēt un Viņam kalpot. Kristieši ir nolikti par gaismas nesējiem ceļā uz Debesīm. Viņiem jāatstaro pasaulei gaisma, kas uz tiem spīd no Kristus. Viņu dzīvei un raksturei vajadzētu būt tādiem, lai citi, uz tiem raugoties, iegūtu pareizu priekšstatu par Kristu un Viņa kalpošanu.” (Elena Vaita „Ceļš pie Kristus”, 116.)

Mūsu atbildība Dieva un cilvēku priekšā ir daudz lielāka, nekā mēs reizēm to domājam. Cilvēki šajā pasaulē meklē patiesas un īstas lietas, kas darbojas, tajā skaitā dzīvu un reāli funkcionējošu ticību. Dieva Vārds saka, ka Kristus ir “ticības iesācējs un papildījums”, un Viņa sekotāji ir uzskatāms piemērs, kā tas viss izskatās praksē.

Tu un es, mēs esam nolikti šajā pasaulē, lai atklātu Kristus rakstura skaistumu un pazemīgas žēlsirdības pievilcību. Tas varbūt nav viegli, bet tas ir labākais arguments par labu kristietībai.

Gaidāmie pasākumi

5. marts

Sieviešu lūgšanu diena.

13. marts

Adventistu mūziķu konference. Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 11:00. Svētruna, lekcija, jaunas kopīgo dziesmu grāmatas darba komandas ievēlēšana. Organizē Latvijas draudžu savienības mūzikas nodaļa.

20.-26.. marts

Adventistu jauniešu Lūgšanu nedēļa.

9.-10. aprīlis

Konference Latvijas, Igaunijas, Lietuvas adventistu vecākiem, skolotājiem un draudzes locekļiem. Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Piedalīsies Ģenerālkonferences un Transeuropas divīzijas Bērnu nodaļu vadītāja un Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītāja. Plašāka informācija plakātā uz pēdējā žurnāla vāka. Pieteikšanās līdz 25. martam, zvanot uz tel. 29869979 vai rakstot e-pastā maritel@inbox.lv.

16. aprīlis

Vislavijas adventistu Sadziedāšanās svētki. Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 17:00. Organizē Latvijas draudžu savienības mūzikas nodaļa.

1.-2. maijs

Pāru dienas "Veselīga laulība – veselīgai ģimenei!". Pasākuma norises vieta Saldus novada Šēdes pagastā Juku dzimavās. Informācija un pieteikšanās vertibu.tilts@gmail.com.

10.-14. augusts

Lielā telts sanāksme Mazirbe 2016. Vieslektors no Ziemeļamerikas divīzijas Rons Kluzē. Informācija un reģistrācija teltssanaksme@gmail.com.

Sludinājumi

• Man ir 45 gadi. Vēlos sadraudzību ar sievišķīgu kristieti. Tālr. 22839534.

Vēsts izslāpušajām

Latvijas draudžu savienības Sieviešu kalpošanas nodaļa (SKN) 24. janvārī Rīgā bija sagatavojusi brīnišķīgu programmu Latvijas adventistu sievietēm. Kopā bija atbraukušas 63 sievietes un tika pārstāvētas 30 draudzes.

Baiba Bērziņas teiktajā uzrunā galvenās rakstu vietas bija no Mateja ev. 26. nodaļas, notikuma Ģetzemanes dārzā, kas pieredzēja karstāko lūgšanu, ko jebkad kāds ir izteicis. Mācekļi bija vērojuši Jēzus zemes dzīves kalpošanu pie slimajiem, apsēstajiem, bēdīgajiem, bet ko viņi jautāja? "Māci mums Dievu lūgt!"

Jēzus bija lūgšanu Vīrs. Mācekļi to bieži bija atraduši, kādā klusā vietā Dievu lūdzot. Kad Kungs apzinājās savas zemes dzīves pēdējos mirkļus, Viņš atkal izvēlējās kādu klusu nostūri. Viņš mudināja arī mācekļus uz lūgšanu, jo zināja, ka tikai tā būs iespējams pārdzīvot priekšā stāvošo. Mēs visi zinām, ka mācekļi aizmīga, bet Jēzus palika viens ar mūsu grēku nastu uz saviem pleciem. Caur šo Rakstu vietu mēs tikām mudinātas pārdomāt būtiskus jautājumus: cik dziļa ir tava lūgšana? Vai no tavas lūgšanu vietas nāk spēks? Vai šajā laikā, kad Jēzus drīzā nākšana ir tik tuvu, gulēt nav bīstami? Vai guļošie mācekļi reprezentēja guļošo draudzi? Vai tu cīnies par saviem mīļajiem ar karstām lūgšanām?

Tuvojās pūlis, kas nāca ar skaidru mērķi – apcietināt Jēzu. Pēc karstām lūgšanām Pestītājs savu nodevēju uzrunāja: "Draugs!" Savukārt mācekļi, kas izvēlējās aizmigt, izvilka zobenu no maksts un nocirta ausi. Kāda atšķirība...

Šodien mums aizvien skan laipnais aicinājums un arī brīdinājums: "Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā!" (Mateja 26:41)

Uzrunai sekoja dažu māsu liecības par to, ko Dievs ir darījis viņu, viņu mīļo un arī draudzes dzīvē.

Dienas programmā bija Bībeles izpētes daļa, kad 8 interesantas tēmas varēja aplūkot no Bībeles skatu punkta. Tās bija: stress, attiecības, vainas apziņa, depresija, dievišķā aizgādība, dzīves spēks, veselīgā domāšana, emocijas. Visas šīs tēmas ir ļoti labi izmantojamas mazajās grupās, kas var būt par milzīgu atbalstu tiem, kas piedzīvo dažādus dzīves izaicinājumus. Kā dāvana katrai tēmai bija grāmatzīmīte ar atbilstošu Bībeles pantu. Par šo materiālu varat interesēties pie Mārītes Lipskas.

Iepazināties arī ar SKN 2016. gada turpmākajiem plāniem. Vēlamies darīt zināmu, ka sieviešu kalpošanas apmācības notiks 21. februārī, 24. aprīlī, 16. oktobrī Rīgā, Baznīcas ielā 12a. Tāpat trīs reizes gadā Ģenerālkonference SKN piedāvā dievkalpojumu programmas, kuras aicina veidot sievietes. Un tās ir: sieviešu lūgšanu diena – 5. marts, sieviešu kalpošanas diena – 11. jūnijs, vardarbības novēršanai veltīts dievkalpojums – augustā.

Svarīgi atzīmēt, ka Saulkrastos turpinās Sieviešu kalpošanas nodaļas virzītais projekts "Veselības vakari", par kura norisi plašāk dzirdējam pasākumā. Tāds pats projekts ir rudenī iecerēts arī Rīgā.

Un, protams, lūgšanas! Mūsu gaiss, bez kā nevaram dzīvot, kā teica Baiba Bērziņa. Varējam lūgšanās slavēt par cerību, kas sirdīs kvēlo, pateikties par kopā būšanu, par to, ka esam sievietes un mums ir ģimenes, lūgt par saviem mīļajiem, par draudzi Latvijā un pasaulē.

Liene Logina-Kurpniece no Limbažu draudzes

■ Bērni, kas dod

Uz labdarības pasākumu "Bērni palīdz bērniem" Jēkabnieku kultūras namā tika uzlūgtas 22 ģimenes – 52 bērni vecumā līdz 15 gadiem. 47 bērniem paciņas ar pasākuma organizatores – Adventistu attīstības un palīdzības aģentūras (ADRA) – starpniecību bija sarūpējuši Austrijas bērni, kamēr Jelgavas adventistu draudzes bērni sagatavoja piecas paciņas un ielūgumus.

Brīnišķīgo tikšanos Jēkabniekos palīdzēja noorganizēt Kristīne Znotiņa, Jelgavas novada Svētes pārvaldes sociālā darbiniece, kā arī Inga Freimane, Jelgavas novada Zaļenieku pārvaldes sociālā darbiniece. Uz vietas visu vajadzīgo laipni nodrošināja Jēkabnieku kultūras nama vadītāja Sandra Jākobsone.

Astoņu bērnu māmiņa Ilze no Svētes pagasta uz pasākumu bija atvedusi sešas atvases. Viņa stāsta: "Izdevies pasākums! Bērni ļoti pacīlāti, priecīgi. Patika rotaļas, arī paciņas, ko sagatavojuši bērni no Austrijas. Mazākā meita Paula priecājās par lelļu ratiņiem ar princesēm. Citiem bērniem tika lietas skolai, kā penāļi, zīmuļi, pildspalvas, flomāsteri. Ļoti garšoja svētku torte un tēja."

Solvita, kas audzina divus gadus vecu puisīti, atzina, ka viņas bērniņš bija ļoti priecīgs un aktīvs citu lielāko vidū. Viņasprāt, šādi pasākumi varētu notikt biežāk. Dāvanas nav obligātas, vienkārši ir labi pabūt kopā ar citām ģimenēm, izrauties no mājas ikdienas.

Arī trīs bērnu māmiņai Aleksandrai pasākums ļoti patika, bērni priecājās par dāvaniņām. Divu atvasīšu māmiņa Santa slavēja "superīgo" kūku – tik garšīgus brīnumus prot pagatavot tikai pavāre Daina Dārziņa. Savukārt Vineta, trīs bērnu māmiņa, kas jau ir piedalījusies šajā projektā, teica lielu paldies organizētājiem: "Mūsdienās, it sevišķi bērniem, jau no mazotnes jā mācās pateikt paldies, kā arī jā mācās dot, ne tikai saņemt. Bērnu pirmais piemērs ir ģimene, vecāki. Patika mācītāja uzruna, jo varēja just, ka tā teikta no sirds." Labus vārdus Vineta veltīja arī sociālajai darbiniecei Kristīnei Znotiņai.

Četru dēlu māmiņas Andas bērni bija ļoti apmierināti ar praktiskajām dāvanām, interesējās, kas tās sagatavojis, un vēlējās pateikt paldies par tām. Anda ierosināja bērniem pagatavot vienu kopīgu dāvanu, ko nosūtīt kā pateicību Austrijas bērniem, piemēram, zīmējumus.

*Vita Antāne
Jelgavā*

■ Dzimšanas diena ar jubilāru

Ziemassvētku laiks – tas ir labs laiks, lai sludinātu Evaņģēliju. Cilvēki ir gatavi klausīties par garīgiem jautājumiem. 27. decembrī Krāslavas Kultūras namā notika Ziemassvētku pasākums, kurā lielākoties piedalījās bērni vecumā no 4-15 gadiem. Atnāca ap 30 bērnu plus vēl pieaugušie. Tikšanās mērķis bija iepazīstināt cilvēkus

ar patieso Ziemassvētku Kungu – mūsu Jēzu Kristu – un ieinteresēt cilvēkus meklēt Dievu savā dzīvē. Programmu dažādoja Ziemassvētku dziesmas, mācītāja V. Kroitora cerību pilnā svētruna, kā arī jauks uzvedums „Kam šodien ir dzimšanas diena?”. Tas bija uzvedums par jubilāru, kuram nepievērsa uzmanību, kuram neko nedāvināja, neaicināja pie galda, visu darīja bez viņa. Šī līdzība rādīja, kā cilvēki svin Ziemassvētkus, bet Kristus viņiem nav vajadzīgs.

Kopā ar bērniem tika spēlētas interesantas spēles, viņi veica dažādus uzdevumus. Bērni arī saņēma dāvanas no ADRA Latvija un bija ļoti priecīgi. Pieaugušajiem bija iespējams dāvanā saņemt garīgu literatūru un grāmatas par veselību, kā arī dažāda veida palīdzību ar produktiem un noderīgām lietām. Atliek aizlūgt par šiem cilvēkiem, lai viņos iesēta Vārda sēkla uzdīgst.

Vitālijs Kroitors

■ Ciemiņi un dziesmas

23. janvāra dievkalpojums mūsu – Tukuma – draudzē bija īpašs. Gaidījām ciemiņus no Dobeles draudzes.

Zālē brīvu vietu vairs nav, tiek ienesti papildus krēsli. Dievkalpojumu iesāk ciemiņu kvartets ar dziesmu "Ienāc, Jēzu". Ar vārdu kalpo Edgars Dūmiņš. Viņš stāsta par Dievam nodevušos strādnieku – Daniēlu. Runājot par Daniēla grāmatas pirmajām nodaļām, Edgars atklāj jaunā gūstekņa attieksmi – pilnīga uzticība Dievam, nesalauzama lūgšanu dzīve, pazemība, drosmīga ticība, atvērta Svētā Gara vadībai un uzticība. Gan Dievam, gan ķēniņam. Saprotams secinājums – Dieva svētība būs dzīve, ja atsauksimies Viņa aicinājumam. Starpbrīdī interesenti saka, ka ir bijis saprotams gan notikums, par kuru runāja, gan varoņa rīcība. Priecājamies par to, jo šie cilvēki nesen ir sākuši iepazīties ar Biblii.

Atkal skan ciemiņu kvarteta un ansambļa izpildītās dziesmas. Ir pārsteigums no dziesmu grāmatas "Jaunās kokļu skaņas" pazīstamās dziesmas dzirdēt neparastā aranžējumā. Tik skanīgas un pacilājošas. Asprātīgi veidotās apdares interesanti klausīties. Arī jūs varat saņemt šī dievkalpojuma svētības, noklausoties tā ierakstu mūsu mājas lapā www.tukumaadventisti.com Esam pateicīgi mūsu Kungam par šo sirsnīgo un skanīgo dievkalpojumu.

*Daina Sproģe
Tukuma draudze*

VECPIEBALGAS DRAUGI

Vecpiebalgas novada bērni no trūcīgām, maznodrošinātām un daudz bērnu ģimenēm, 24. janvārī tikās ar „Adventes Vēstis” lasītājiem tik iemīļoto Vārnēnu Krū, apvienoto abu Cēsu un Ērgļu draudžu bērnu ansambli, „Sadraudzības” Leļļu teātri, ceļa meklētājiem un Agri Reiznieku no Ērgļiem – koncertā „Mīlestības spēks”

Ir kluss, balts, salts ziemas rīts. Visi koki, lauki un ceļi pārklāti ar vieglu, baltu sniega segu, kas tiem, kas uz to raugās, liecina par lielu mieru. Šāda miera apņemta, mūs sagaida Vecpiebalga 24. janvāra rītā, bez vēja pūsma, kupenu pilna, vien celiņi iztīrīti līdz māju durvīm. Protams, ceļš ir tīrs arī uz Vecpiebalgas kultūras namu, kurš pēc brīža būs ļaužu pilns, ka nebūs nevienas brīvas sēdvietas, jo ielūgti ir 267 bērni, bet krēsli zālē 250, tiek nesti papildus soli, lai visiem viesiem būtu kur apsēsties.

Un tur jau piebrauc autobuss aiz autobusa no Vecpiebalgas novada 5 pagastiem! Ar pagasta gādību tiek atvesti visi bērni no trūcīgām, maznodrošinātām un daudz bērnu ģimenēm, lai šodien tiktos ar „Adventes Vēstis” lasītājiem tik iemīļoto Vārnēnu Krū, apvienoto abu Cēsu un Ērgļu draudžu bērnu ansambli, „Sadraudzības” Leļļu teātri, kā arī daudziem jo daudziem ceļa meklētājiem un Agri Reiznieku no Ērgļiem – koncertā „Mīlestības spēks”, pēc kura bērni saņems ļoti gaidītās ADRA Austrija sarūpētās dāvanas.

Ienākot pa kultūras nama durvīm, katram atnācējam bija sagatavota īpaša sirsnīga, kuras vienā pusē tika uzrakstīts bērna vārdiņš un otrā iedrošinošs Bībeles teksts. Vēlos piebilst, ka šos vārdiņus rakstīja ceļa meklētāji, kuri paši piedalījās vasaras nometnē Alauksta krastā Vecpiebalgā. Ielūgto Vecpiebalgas novada bērnu vidū bija tādi, kuri

šajā nometnē piedalījās, viņiem bija neviltots prieks – satikt savu nometnes skolotāju un tieši no viņas rokām saņemt šo sirsnīgu ar savu vārdiņu!

Un tad jau sākās pats koncerts, kurā bērnus uzrunāja Vārnēns Krū, kurš labprāt kopā ar bērniem noskatījās leļļu teātra izrādi „Ziemassvētku stāsts” un koncertu, kā arī atcerējās notikumus

3. Vai tev ir draugs? Kādam jābūt labam draugam? Kāds draugs esi tu pats? Pēc šīm diskusijām bērni bija daudz drošāki, jo nu jau jutās kā pasākuma dalībnieki. Tad bija laiks arī doties pēc dāvanām un stāties kopējai fotogrāfijai. Noslēgumā Vecpiebalgas sociāla dienesta vadītāja Velga ar lielu aizkustinājumu teica, ka viņas novada ģimenes

nometnē, noskaties nelielu video. Šoreiz tas kopumā nebija parasts koncerts. Katram pasākuma dalībniekam – lielam un mazam – bija iespējams pastāstīt, padiskutēt ar Vārnēnu Krū un viņa palīgiem – ceļa meklētājiem – par šādiem jautājumiem:

1. Kas tev sagādā prieku? Par ko priecāties visvairāk?
2. Kas tev raisa citas, mīlas domas?

no mums saņēmušas lielu mīlestības devu un ka viņa ļoti labprāt vēlas mūsu komandu satikt ne vienu reizi vien! Kā pateicība par šo koncertu visai komandai bija sarūpētas pusdienas, kur varējām, pie gara galda sēžot, izteikt pateicību Debess Tēvam par iespēju pagodināt Viņu šajā tik atsaucīgajā novadā!

*„Sadraudzības” draudzes
Komunikācijas nodaļa*

ADVENTISTU MŪZIĶU KONFERENCE

RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12 a

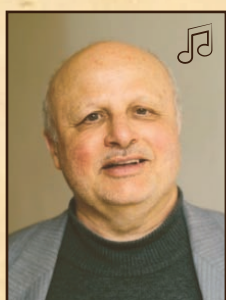
13. MARTĀ, PLKST.: 11:00

PROGRAMMĀ:

MĀCĪTĀJA DAUMANDA SOKOLOVSKA SVĒTRUNA

Tēma - „Mūzika - dārga dāvana“

MUZIKOLOGA BORISA AVRAMECA LEKCIJA -

„Reformācija un baznīcas mūzikas izmaiņas 16. gadsimtā:
Jaunie kritēriji, jaunās prasības un jaunā prakse.“

Lekciju nolasīs - Dr. art., RPIVA profesors Boriss Avramecs
(mūzikas vēsturnieks un etnomuzikologs)

JAUNĀS KOPIĢO DZIESMU GRĀMATAS
DARBA KOMANDAS IEVĒLĒŠANA.

**PIETEIKTIES KONFERENCEI
UN BEZMAKSAS PUSDIENĀM:**

Jana Jansone

Tel.: 27468680

E-pasts: jana_jansone@inbox.lv

ORGANIZĒ: Latvijas draudžu
savienības Mūzikas nodaļa

Juris Karčevskis,
LDS komunikāciju
nodaļas vadītājs

UZVARA KĀ DZĪVESVEIDS

Svētnīcas kalpošana atklāj, kam jānotiek manā sirdī, lai Dievs tur varētu mājot, lai veidotu mani sava rakstura līdzībā un sniegtu uzvaru pār grēka varu. Skatoties uz svētnīcu, mums ir jāierauga Kristus un Viņa darbs mūsu sirdī.

„**S**en neesi redzēts. Kur biji pazudis?” jautāju uz ielas sastaptam paziņam. Nebijām no vienas draudzes, tomēr nereti sanāca satikties dažādos pasākumos. Un nu jau bija pagājis ilgāks laiks, kad nebijām tikušies nemaz. Vēlējos uzzināt, kur viņš šajā laikā ir bijis un kā viņam ir veicies. Atbilde bija īsa un negaidīta: „Es aizgāju no draudzes. Nespēju ilgāk tēlot to, kas es neesmu.” Viņš pastāstīja, ka ir kaitīgo ieradumu varā jau ilgu laiku. Šī saruna notika pirms daudziem gadiem, bet joprojām atceros pilnīgo bezcerību viņa skatienā. Bija periodi, kad viņš turējās, bet iegūt patiesu brīvību nekādi neizdevās. Neveiksmīgā cīņa vilkās gadiem, tādējādi laupot jebkādu ticību Dieva spēkam. „Ja Dievs aicina uz svētu dzīvi, kāpēc Viņš lūdzējam nepiešķir spēku to īstenot?” tāds bija šī izmisušā cilvēka jautājums, uz kuru atbildēt viņš tobrīd nespēja.

Arī man kā jaunam kristietim toreiz nebija skaidras atbildes. Viņš likās tik patiens savā vēlmē atbrīvoties no atkarībām, ka viņa neatbildētās lūgšanas daudzo gadu garumā izraisīja neizpratni arī manī. Ja viņš piedzīvoja vilšanos, kāda garan-

tija, ka to nepiedzīvošu arī es vai jebkurš cits attiecībā uz savām cīņām?

Bībele runā par jaunpiedzimšanu, par svētu dzīvi, par Gara augli, par uzvarām ticībā, par brīvību no grēka verdzības. Tā ir Svētajos Rakstos atklātā realitāte. Taču kā to savienot ar minēto realitāti, kur cilvēks lūdz pēc uzvaras, bet to neiegūst? Kā īsti Dievs darbojas mūsu dzīvē, un cik daudz tas atkarīgs no mūsu pašu izvēlēm? Atkarību verdzība ir grēka sekas. Bet vai Dieva piedāvātais glābšanas plāns sevī ietver tikai piedošanu par grēkiem, vai arī atbrīvošanu no grēka varas un līdz ar to arī no atkarībām?

Atbildes uz šiem jautājumiem ierosinu meklēt Dieva izstrādātajā glābšanas plānā, kas uzskatāmā veidā atklāts svētnīcas kalpošanā.

Svētnīca

Vecajā Derībā mēs atrodam Zemes svētnīcas aprakstu. Tā tika taisīta pēc Debesu svētnīcas parauga, ko Dievs atklāja Mozum. „Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mā-

jot viņu vidū.” 2Moz. 25:8. Grēks mūs šķir no Dieva, tāpēc Viņš atklāj vienīgo iespēju, kā atrisināt šo problēmu. Zemes svētnīcas modelis mums kalpo kā ilustrācija Kristus kalpošanai mūsu labā Debesu svētnīcā. Tā ir reāla, un Jēzus kalpošanas rezultāts mūsu labā ir tikpat reāls. Bez Kristus starpnieciskās kalpošanas mums nav pieejas pie Debesu Tēva.

Debesu svētnīca ir Dieva mājvieta, un tādai ir jābūt arī manai sirdij. E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” 16. nodaļā lasām: „No mūžīgiem laikiem pastāv Dieva nodoms, lai katra radītā būtne no spožā un svētā seraļa līdz cilvēkam būtu kā svētnīca, kurā mājotu Radītājs. Grēka dēļ cilvēks pārstāja būt par šādu Dieva templi. [...] Bet ar Dieva Dēla nākšanu cilvēka miesā Radītāja nodoms tomēr piepildās. Dievs mājā cilvēkā, un ar glābjošās žēlastības palīdzību cilvēka sirds no jauna kļūst par Viņa namu.”

Svētnīcas modelis ir unikāls ar to, ka atklāj grēka problēmas risinājumu ne tikai universa vai draudzes mērogā, bet arī katra cilvēka individuālajā līmenī. Šajā izklāstā aicinu saskatīt tieši personisko aspektu. Tāpēc iedrošinu pakavēties pie šīm pārdomām un paturēt prātā, ka mēs meklējam atbildes uz ievadā izvirzītajiem jautājumiem.

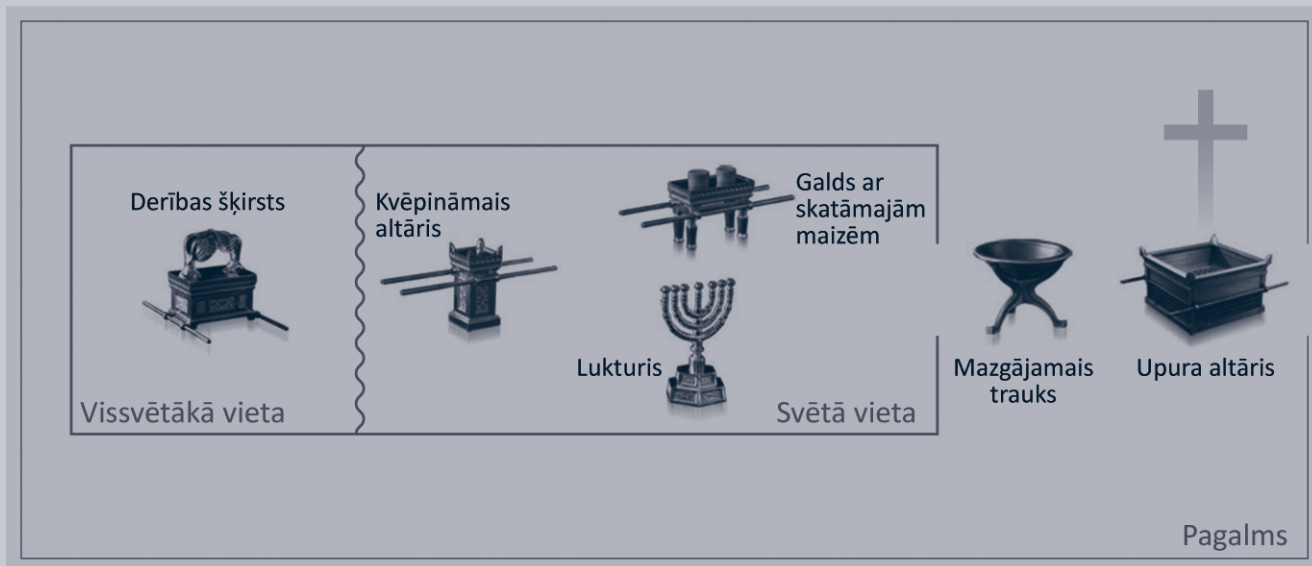
Svētnīcas kalpošana atklāj, kam jānotiek manā sirdī, lai Dievs tur varētu mājot, lai veidotu mani sava rakstura līdzībā un sniegtu uzvaru pār grēka varu. Skatoties uz svētnīcu, mums ir jāierauga Kristus un Viņa darbs mūsu sirdī. Vis-

Pagalms

Pirmajā etapā grēcinieks ienāk svētnīcas pagalmā pie upura altāra. Viņš izsūdz grēkus pār upura jēra galvu, tādējādi simboliski pārnesot grēkus no sevis uz upuri. Pēc tam viņš pats jēru arī upurē. Šajā brīdī grēcinieks saņem piedošanu, bet grēkus ar asinīm priesteris ienesa svētajā vietā un tās slacīja pret priekškaru, aiz kura atradās Derības šķirsts ar grēcinieka pārkāptajiem baušļiem. Šādi tika apmierināta likuma prasība pēc pārkāpēja nāves, bet priesteris kalpošana grēcinieku labā ar to vien nebeidzās. Par to nedaudz vēlāk.

Upura altāris aino Jēzus nāvi. Sv. Gars mani pārliecina par grēku, un Viņa mudināts es nāku pie Kristus. Ieraugot, ka mani grēki prasa Jēzus dzīvību, Dieva Gars izraisa dziļu nožēlu un riebumu pret grēku. Ja es tam nepretojos, bet nožēloju un izsūdu savus pārkāpumus, Jēzus kļūst par manu aizvietotāju. Mani grēki tiek uzlikti Viņam. Viņš saņem sodu, bet es saņem piedošanu. Nožēlas pilna sirds tagad kļūst par Dieva mājvietu. „Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus.” Gal. 2:20. Piedzīvojums pie upura altāra jeb Kristus krusta ir pats sākums. Ja nav šī sākuma, nav arī garīgās dzīves turpinājuma.

Saskaņā ar svētnīcas kalpošanu, glābšanas plāns ar upura pieņemšanu vēl nebeidzas. Lai grēka problēmu atrisinātu pilnībā, vēl ir nepieciešama priesteris kalpošana svētajā un vissvētākajā

pirms aplūkosim svētnīcu kopumā un tad nedaudz detalizētāk. Attēlā redzams tās shematisks ainojums.

Zemes svētnīca sastāvēja no trīs nodaļījumiem:

- (1) pagalms,
- (2) svētā vieta,
- (3) vissvētākā vieta.

Pagalmā atradās upura altāris un mazgājamais trauks. Svētajā vietā bija galds ar skatāmajām maizēm, kvēpināmais altāris un lukturis. Vissvētākajā vietā atradās derības šķirsts ar 10 baušļiem. Kalpošana svētnīcā pamatā dalās divos etapos, kad

- (1) grēki tiek ienesti svētnīcā (katru dienu),
- (2) grēki tiek iznesti no svētnīcas (reizi gadā Salīdzināšanas dienā).

Šis ir ļoti vispārīgs apraksts. Arī aplūkojot tuvāk, daudzas detaļas šoreiz tiks izlaistas, lai saglabātu fokusu uz konkrētām lietām.

Kā tas darbojas un kā tas attiecas uz mani?

kajā vietā. Grēkus svētnīcā var ienest ar asinīm, kuras šos grēkus ir „uzņēmušas”. Un tas notiek, kad grēcinieks savus grēkus nožēlo un izsūdz. Šāds ir taisnošanas nosacījums. Ja tas nenotiek, grēki netiek ienesti svētnīcā un paliek uz pašu grēcinieku, tādējādi padarot bezjēdzīgu arī tālāko priesteris kalpošanu šī grēcinieka labā. „Kas ticībā sekos Jēzum lielajā salīdzināšanas darbā, tie saņems Viņa Vidutāja svētības, kamēr tie, kas gaismu par šo kalpošanas darbu atraida, negūs no tā nekādu labumu.” (E. Vaita, Lielā cīņa, 24. nod.)

Pirms priesteris iegāja svētnīcā, tas mazgāja rokas un kājas mazgājamā traukā, kas aino Jēzus augšāmcelšanos. Jēzus nāvei un augšāmcelšanai jābūt arī manam garīgajam piedzīvojumam. „Jo, ja mēs Viņam esam kļuvuši līdzīgi nāvē, mēs būsim tādi arī augšāmcelšanā. Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sists, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam, jo, kas nomiris, tas ir taisnots no grēka.” Rom. 6:5-7.

Ja grēcinieks tiktu aplāts ar Kristus taisnību bez šāda no-

sacījuma jeb sirds piedzīvojuma, tas būtu kā vilks jēra drānās. „Kad mēs pakļaujamies Kristum, tad mūsu sirdis tiek savienotas ar Viņa sirdi, mūsu griba saplūst ar Viņa gribu, prāts kļūst vienots ar Viņa prātu, domas pieder Viņam; mēs dzīvojam Viņa dzīvi. To tad arī nozīmē apvilkt Viņa taisnības drēbes.” (E. Vaits, Kristus līdzības, 113. lpp.) Mēs neklūštam par Dieva bērniem, balsojot par Kristu kā par politisku līderi. Viņam nevajag šādu balsojumu, kas liecina tikai par ārēju dievbijību. Viņam vajag mūsu atvērto sirdi.

Svētā vieta

Kad es nāku pie Kristus patiesā nožēlā, Viņš ne tikai piedod, bet arī kalpo Debesu svētnīcā kā Augstais Priesteris, lai dāvātu man uzvaru pār grēku, kuru esmu izsūdējis (Ps. 51:3,14). Šī kalpošana notiek svētajā vietā, un tā aino grēcinieka svētošanu. Kā grēcinieks nevarēja šo kalpošanu veikt pats, tā arī es nespēju pats šķīstīt savu sirdi. To var izdarīt tikai Kristus (Ps. 51:12). Svētās vietas priekšmeti atklāj veidu, kā tieši Kristus panāk grēcinieka garīgo izaugsmi.

Galds ar skatāmajām maizēm norāda uz Jēzu kā dzīvības maizi (Jāņa 6:48). Mēs nevaram dzīvot uzvarošu dzīvi, ja neuzņemam sevī Dieva Vārdu, jo mums nav spēka pašiem sevī. „*Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.*” Ps. 119:11. Kad nākam pie Dieva ar pazemīgu sirdi, tad mūsu personīgajās Svēto Rakstu studijās mums kalpo pats Kristus, darot šo Vārdu dzīvu mūsos. Bet, ja grēcinieks nevēlas atvērt savu sirdi Dievam nožēlā, tad Dieva Vārda uzņemšana kļūst vienīgi par intelektuālu nodarbību vai ārēju dievbijības formu, kur nav pamata cerēt uz uzvarošu dzīvi.

Kvēpināmais altāris aino lūgšanas (Ps. 141:2). Lūgšana patiesi ir dvēseles elpa. Bez lūgšanām nav dzīvas saiknes ar Kristu. Kad atveram savu sirdi Dievam, tad Kristus gādā, lai mūsu lūgšanas nonāktu pie Tēva. Savukārt, slēpjot un lolojot kādu grēku, savā izaugsmē stāvam uz vietas. „*Bet jūsu pārkāpumi jūs attālina no jūsu Dieva, un jūsu grēki apslēpj Viņa vaigu no jums, ka Viņš neklausās uz jums.*” Jes. 59:2. Šo problēmu ļoti labi paskaidro svētnīcas kalpošanas secība. Vispirms ir grēku izsūdēšana, un tikai pēc tam seko priesteri kalpošana svētajā vietā. Kad sirds salūzt nožēlā, kad esam saņēmuši piedošanu un tikuši ietērpti Kristus taisnībā, tad Jēzus kalpo, lai visu, ko lūdzam Viņa Vārdā, arī saņemam. Bez šaubām, Dievs kalpo visiem cilvēkiem, tos velkot pie Sevis. Taču uzvaru Viņš var dāvēt vienīgi tiem, kas pieņem un pakļaujas Viņa atklātajiem nosacījumiem par savas sirds attieksmi.

Lukturis norāda uz Jēzu kā pasaules gaismu (Jāņa 8:12). Kā Jēzus Sv. Gara spēkā pasaulei atklāja Tēvu, tā mūsu dzīvei Sv. Gara spēkā jāatspoguļo Kristus raksturs. Pakļaujoties Jēzus gribai, kā Viņš pakļāvās Tēvam, Kristus kalpos mūsu labā, lai mēs ikd ienas saņemtu Gara spēku. Ja zinām Dieva Vārdā atklātās patiesības, bet nevēlamies tās īstenot dzīvē, mēs pretojamies Sv. Garam, un eļļa mūsu lukturī izsīks. Pretojoties Garam, nav ne augļu, ne uzvaru. Bet, ja sirds ir pastāvīgā nožēlas stāvoklī, Kristus šeit kalpo, lai Gars mūs pārveidotu no spožuma uz spožumu.

Kalpošana svētnīcas pagalmā un svētajā vietā notika katru dienu. Kristus nodrošina uzvarošu dzīvi, ja baudu dzīvības maizi katru dienu. Kristus nodrošina uzvaru pār grēka varu, ja esmu savienībā ar Viņu caur lūgšanām katru dienu. Kristus vada uz uzvaru, ja ļauju Viņam izgaismot savu sirdi pastāvīgi, lai tur nebūtu nekas apslēpts, kas būtu par šķērslī Sv. Garam, kuram vajadzētu manī plūst kā dzīva ūdens straumei

par liecību apkārtējiem.

Bībeles studijas, lūgšanas un paklausīgas dzīves liecība nav aizvietoājama vai kompensējama ar citām aktivitātēm. Cik epizodiska ir mūsu saskare ar Kristu šajās jomās, tik epizodiskas ir mūsu uzvaras. „*ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.*” Jāņa 15:5. Kaut arī šo rakstvietu no galvas spēj citēt praktiski jebkurš, tā diemžēl ir viena no tām, kuru ignorē visvairāk.

Šos vārdus ignorējam ikreiz, kad lūdzam un ceram uz uzvaru, kas ir neatkarīga no Kristus. Citiem vārdiem, ar savām ikdienas izvēlēm es it kā apliecinu: „Jēzu, man šodien nav laika īpašai sarunai ar Tevi, vienkārši iedod spēku uzvarēt, kad tas būs vajadzīgs! Nesaredzu vajadzību iedziļināties Tavā Vārdā katru dienu, jo lielos vilcienos, šķiet, viss ir skaidrs. Vienkārši iedod spēku uzvarēt! Dažās savas dzīves jomās noteicējs gribu palikt es pats, bet Tu tikai iedod spēku uzvarēt! Īsti negribu izvairīties no visa, kas mani kārdina, bet, kad būšu par to patīksminājies, tad iedod spēku uzvarēt!” Lūgšana pēc uzvaras šādā griezumā drīzāk ir tikai laika tērēšana.

Svētnīcas kalpošana atklāj Dieva izraudzīto ceļu uz uzvarošu dzīvi. Tā ir pilnīgi jauna dzīve. Šo dzīvi neraksturo ārēja dievbijības forma. To raksturo nepārtraukta savienība ar Kristu, kā tas aino svētnīcas kalpošanā. Jāpiezīmē, ka šajā rakstā es neaplūkoju gadījumus, kad atkarības tiek uzveiktas ar gribasspēku un dažādu speciālistu atbalstu. Šeit tiek aprakstīta uzvara pār grēka varu, kas ir saistīta ar sirds pārmaiņu, un tas ir kas vairāk nekā tikai atsevišķi fiziskās un garīgās veselības uzlabojumi.

Vissvētākā vieta

Salīdzināšanas dienā Augstais Priesteris iegāja vissvētākajā vietā, lai tiktu šķīstīta gan svētnīca, gan ļaudis. „...*jo šinī dienā tiek izdarīta salīdzināšana jūsu labad, lai šķīstītu jūs; un jūs būsiat šķīsti no visiem saviem grēkiem Tā Kunga priekšā.*” 3Moz. 16:30. Taču tie, kas šajā dienā nepakļāva savas sirdis nožēlai, tika izdeldēti no tautas vidus (3. Moz. 23:29). Šādi svētnīcas kalpošanas noslēdzošajā dienā tika atklāts, vai cilvēks joprojām pakļaujas Sv. Gara iespaidam un atrodas grēku nožēlas stāvoklī, vai sirdī tomēr no jauna valda paša „es”. Tiesa necenšas noskaidrot, kurš ir grēkojis, jo grēkojuši ir visi. Tiesa atklāj, kurš nav novērsies no ticības. „*Arī jūs [...] Viņš tagad salīdzinājis, savā cilvēciskā miesā izciedzams nāvi, lai jūs svēti, bez kļūdām un nevainojami varētu stāties Viņa priekšā, ja tikai paliksīst savā ticībā stipri un nesatricināti un nenovērsīties no cerības, kas ir dota evaņģēlijā, kuru jūs esat dzirdējuši.*” Kol. 1:21-23. Arī Jēzus savā līdzībā par diviem parādniekiem (Mt. 18:23-35) atklāja, ka Dievs atsauc piedošanu, ja grēcinieks ir bijis tikai nelietīgs Dieva žēlastības izmantotājs. „Jo Dievs mūs nav aicinājis nešķīstībai, bet svēttapšanai.” 1Tes. 4:7.

Vissvētākajā vietā atradās Derības šķirsts ar 10 baušļiem, kas atklāja Dieva raksturu. Jēzus ir šo likumu iemiesojums redzamā veidā. Un Dieva galamērķis ir savu likumu ierakstīšana mūsu sirdīs jeb, citiem vārdiem, tas ir Kristus mūsos. Kā jau visa svētnīca to atklāj, tas nav viena mirkļa piedzīvojums. Grēcīgā daba pastāvīgi tiecas pārņemt vadību, tāpēc Dievs savā gudrībā un žēlastībā paredzēja svētošanas posmu, kurā cilvēks aug mīlestībā uz Dievu, arvien vairāk uzticas Viņa vadībai un piedzīvo uzvaru pār grēkiem, kurus izsūdz. Izšķirošs nav augšanas ātrums, bet gan pastāvīga atsaukšanās Gara vadībai.

Mēs dzīvojam laikā, ko ainoja šī Salīdzināšanas diena. Kad Jēzus beigs savu starptautisko kalpošanu, Viņa darbs cilvēku sirdīs būs pabeigts. Kas būs uzticējies Dieva vadībai un gājis Viņa norādīto glābšanas ceļu no uzvaras uz uzvaru, piedzīvos īpašu Sv. Gara izliešanos vēlā lietuvē, kas atspoguļosies Kristum līdzīgā raksturā.

Secinājumi

Grēks kļūst nepievilcīgs tikai Dieva tuvumā, tāpēc cīņas fokuss nav pašī grēki, bet pastāvīga atrašanās Kristus Gara iespaidā.

E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” 31. nodaļā varam atrast ļoti svarīgu atziņu: „Katra nešķīsta doma atraisīja dvēseli, vājina tikumības izjūtu un tiecas izdzēst Svētā Gara ietekmi.” Viss, ko Kristus mūsu sirdīs dara, Viņš dara caur Sv. Garu. Un šī ietekme var tik dzēsta. To ir būtiski paturēt prātā, jo mēs dzīvojam grēcīgā miesā un pasaulē, kas tiecas aplāpēt Gara iespaidu visos iespējamajos veidos. Sv. Gara iespaidam dažādu mūsu izvēļu dēļ paliekot vājākam, grēka viltīgais valdzinājums tikai pieaug. Tāpēc, ja svētnīcas kalpošanā aprakstītais nav mans ikdienas piedzīvojums, tad ir tikai laika jautājums, kad Sv. Gara iespaids būs tik tikko jūtams, un no jauna izskanēs izmisuma sauciens Dievam: „Ja Tu aicini uz svētu dzīvi, kāpēc Tu nedod spēku to īstenot?” Mūsu uzvara atkarīga gan no tā, ko dara Dievs, gan no tā, vai pakļaujamies Viņa izvirzītajiem nosacījumiem. Par ko tu visvairāk domā? Kur tu uzturies? Ko tu lasi, skaties un klausies? Vai tas veicina Sv. Gara iespaidu, vai drīzāk tiecas to izdzēst? Krišana vienā un tajā pašā grēkā var kļūt par nebeidzamu vāveres riteni, ja turpinām cerēt un lūgt pēc uzvaras, kuru izraisīs nevis Jēzus iemājošana sirdī, bet iedomāts spēks, kuru ceram saņemt, apejot Kristu. Jēzum ar mūsu uzvaru ir saistība vienīgi tad, ja Viņa ietekme manā dzīvē ir pārspējusi visas pārējās.

Ja mobilo tālruni lādē 5 minūtes, vai jūs sagaidāt, ka tas darbosies visu dienu? Intensīvi to lietojot, tas izlādēsies pat tad, ja ir bijis uzlādēts pilnībā. Mēs dzīvojam ar grēcīgu dabu un kārdinājumu pilnā pasaulē, kas ir kā intensīva izlāde. Ja akumulators ir tukšs, tas jāpieslēdz strāvas avotam un jāuzlādē, nevis izmisīgi jācer, ka laimīgi tajā radīsies pats no sevis. Svētnīcas kalpošana atklāj visas šīs garīgās likumsakarības. Mūsu cīņas fokuss ir nonākt un palikt dzīvē savienībā ar Kristu katru dienu. Uzsākot šo ceļu, iespējams, būs jāpaiet kādam laikam, līdz būs jūtams Gara iespaids, un tas sāks valdzināt vairāk nekā grēks. Katram ir sava dzīves un iedzimtības „bagāža”, kas padara atšķirīgu to, cik ātri un noturīgi mēs atsaucamies Sv. Gara iespaidam.

Mēs esam ierauti pastāvīgā un reālā cīņā starp labo un ļauno, tāpēc kā iedrošinājumu paturiet prātā šos E. Vaitas vārdus no grāmatas Ceļš pie Kristus: „Ir ļaudis, kas ir iepazinusi Kristus piedodošo mīlestību un patiesi ilgojas būt Dieva bērni, bet tomēr saprot, ka viņu raksturs ir nepilnīgs un dzīve ir kļūdaina; tādēļ tie ir gatavi šaubīties, vai viņu sirds ir Svētā Gara atjaunota. Tādiem es vēlos sacīt: „Neatkāpieties izmisumā!” Mums savu trūkumu un kļūdu dēļ bieži būs jāzemojas un jāraud pie Jēzus kājām, bet mums nav jāklūst mazdūšīgiem. Pat tad, ja ienaidnieks mūs uzvarējis, Dievs mūs vēl nav atraidījis, atmetis un pazudinājis. Nē, Kristus ir pie Dieva labās rokas un mūs aizstāv. [...] Viņš vēlas tevi atgūt, redzēt tevī atstarotu savu skaidrību un svētumu. Ja tu tikai nodosies Viņam, tad Viņš, kas tevī labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai.”

LATVIJAS DRAUDŽU SAVIENĪBAS

10.-14. augusts
MAZIRBE 2016

LIELĀ

TELTS SANĀKSME

Visas Latvijas adventistu
pasākums – iedvesmojoša
nometne vairāku dienu
garumā netālu no jūras.

Viesrunātājs:
RONS KLUZĒ

1. REIZI
LATVIJĀ

NOMETNES MĒRĶIS:

sadraudzība, atmoda un
motivācija evaņģelizācijai,
kalpošanai.

ĒDINĀŠANA UN NAKŠŅOŠANA:

plašās cenu un komforta variācijās,
lai padarītu pieejamu ikvienam.

PASTEIDZIES REĢISTRĒTIES

un iegūsti sev piemērotāko komforta un cenu izvēli!

REĢISTRĀCIJA: ejuz.lv/mazirbe2016 VAI
teltssanaksme@gmail.com

INFORMĀCIJA: 202 358 66 VAI 265 437 81

Džozefs Olstads

MEKLĒJOT BAUSLĪBNIECĪBU, ATROD LIEKULĪBU

Lai gan mēs riskējam kļūt šauri domājoši, tomēr lielākajai daļai no mums nav laika apsvērt katru jauno ideju vai mācību, kura nonāk mūsu reliģiskā radara priekšā. Mēs bieži vien ņemam un izvēlamies kaut ko aplūkot, balstoties uz teoloģiskiem modeļiem vai mūsu prāta paradigām, kas kalpo par rāmi vai informācijas filtru.

Man pašam šāda modelēšana palīdz ierāmēt saprotamu Dieva dusmu attēlu Vecajā Derībā ar Jēzus mācību par piedošanu ienaidniekiem Jaunajā Derībā. Bez modeļa es palieku ar pretrunu vai arī tieku kārdināts izrādīt patikšanu vienai Bībeles daļai vairāk nekā citai, vai arī šo daļu ignorēt.

No otrās puses, ja bībeliskais teologs centīsies man iestāstīt, ka Jēzus patiesībā nav dievišķs vai Jaunās Derības dokumenti ir viltojumu sakopojums, es neesmu motivēts (lielākajā daļā gadījumu) pat aplūkot šīs pozīcijas. Es tās vienkārši filtrēju nost un nemaz necenšos mainīt savu pasaules uzskatu, lai pieskaņotos tam, ko uzskatu par muļķībām.

Paradigma ir būtiska un darbojas labi, līdz mēs aizmirstam, ka mēs to lietojam. Ja tas notiek, mēs neapzināti iesākam informācijai filtrēt nost svarīgas detaļas, kas varētu uzlabot mūsu paradigmu, lai tās atspoguļotu patiesību labāk. Tas var būt, ka daži kristieši, ieskaitot adventistus, kad lasa evaņģēlijus, neapzināti iesāk pieņemt paradigmu, kur palaiž garām kādus Jēzus mā-

cības asākos punktus. Bauslībniecības jēdziens ir viena no problemātiskākajām paradigām, kuru nepieciešams aplūkot tuvāk.

Es lasu un dzirdu šī modeļa kontūras visur – sabatskolā, svētrunās, periodiskajos izdevumos un ikdienas sarunās: „Farizeji bija bauslībnieki un mācīja bauslībniecību”, „Jēzus nosodīja farizeju bauslībniecību un mācīja mums jaunu žēlastības un mīlestības ceļu”, „kristiešiem ir jāpaklausā bauslībai, bet ne bauslībnieciski”, „sabata ievērošana ir bauslībniecība” un tā tālāk.

Šīs paradigmas iekšienē šķiet, ka bauslībniecība evaņģēlijos ir vislielākais drauds, tādēļ Jēzus nosodījumi un mācības tiek pieņemtas kā šīs problēmas korekcijas. Taču es piedāvāju citādu paradigmu. Atceros teicienu: „Tas, uz ko tu fokusējies, nosaka to, ko tu palaid garām.” Es uzskatu, ka fokusēšanās notiek uz bauslībniecību, bet liekulību palaiž garām.

Kad es sāku apdomāt šo atšķirību, es jautāju draugiem draudzē, vai tie man var piedāvāt kaut vienu tekstu no evaņģēlijiem par bauslībniecību. Parasti es atbildē dzirdu vai nu klusēšanu, vai kaut ko par desmitā došanu no „dillēm un ķimenēm”. Iespējams, ka šī frāze arī tev ienāca prātā. Tad iesāksim ar to.

Tiek pieņemts, ka bauslībniecību definē kā „turēt baušļus, lai kļūtu glābts”. Aplūkosim, vai Mateja 23:23 ir labs piemērs šādai rīcībai:

„Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji,

jūs liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievēribas svarīgāko bauslību: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt.”

Nosodījums

Šeit ir mans jautājums: ko tieši Jēzus nosoda? Vai Viņš uzbrūk bauslībniecībai, kā to parasti saprot? Tā tas nešķiet. Patiesībā te ir pat pretējais. Viņš neno-soda farizejus par baušļu turēšanu, lai arī kādi būtu viņu motīvi, taču Viņš nosoda nolaidību baušļu pildīšanā.

Taču Jēzus šeit neapstājas. Viņš ne tikai nosoda viņu nolaidību pret baušļiem, bet arī izceļ to, ka tie ir nolaidīgi pret vissvarīgākajām lietām bauslībā. Saskaņā ar Jēzu, farizeji ir ne tikai bauslības pārkāpēji, bet tie pārkāpj pat vissvarīgākos baušļus.

Jēzus izceļ arī citu viņu nepaklausības dimensiju. Tieši šis izcēlums daudziem lasītājiem atgādina vārdu „bauslībniecība”. Viņi ne tikai neievēro vissvarīgākās bauslības daļas, bet ievēro mazāk svarīgākās daļas tādejādi, lai izskatītos, ka ir vispusīgi baušļu ievērotāji. Šis pēdējais punkts izpelnās īpašu Jēzus norādi, taču tā nav norāde uz „bauslībniecību”, bet gan norāde uz „liekulību”, kuru Viņš atkārtoti pielieto.

Taču kā paliek ar viņu bauslībniecisko desmitā došanu no augiem? Vai Jēzus vēlas, lai tie pārstāj dot desmito? Tā nav. Viņš norāda, ka svarīgākās lietas, ne arī „citas”, to skaitā arī desmitā došana, nedrīkst atstāt novārtā.

Jēzus noslēdz savu „vai, jums, liekuļi” ar apbrīnojamu salīdzinājumu par kādu personu, kura izkāš sīku odu (ievērojiet vienskaitli) no dzeramā ūdens, bet apzināti aprij lielu, spalvainu kamieli. Šādas ūdens filtrēšanas metodes neprāts tiek salikts kopā ar liekulību, ievērojot mazākos bausļus, kamēr tiek pārkāpti vissvarīgākie. Jēzus asie vārdi neskar desmito (odu), bet gan lielo bausļu svīt-rošanu (kamieli).

Viņš iesāk savu nākamo „vai, jums”, pielietojot salīdzinājumu ar skaistiem, balti nomazgātajiem kapiem (27.p.). Taču ir pietiekoši ieskatīties iekšpusē, lai viss skaistums izzustu, redzot trūdošos līkus. Nosodījuma centrā nav vis baltie kapi vai ods, bet gan kamielis un mirušo cilvēku kauli, kurus Jēzus mums atšifrē kā „liekulību un bezdievību” (28.p.).

gās rakstu vietas tuvāk, tipiska farizeja tipāzs iesāk brukt. Farizejs tiek uzskatīts par bauslībniecības iemiesojumu: tāds, kurš ievēro ikkatru bausli, kāds vien pastāv, taču šī pilnīgā paklausība ir inficēta ar motīviem, kurus raksturo ierāmējums: nopelni, virzība uz darbiem, lai nopelnītu glābšanu, es-seviceļu-uz-augšu-velkot-aiz-savām-morāles-kurpju-šņorēm. Jo vairāk es lasu evaņģēlijus un aplūkoju Jēzus dialogus ar viņiem, jo problemātiskāks paliek šis tradicionālais uzskats. Farizejus, ar kuriem Jēzus runāja, ir nepieciešams pārdēvēt par klasiskiem bauslību pārkāpjošajiem liekuļiem un nevis par pedantiskiem bauslības turošajiem morālistiem.

Elenas Vaitas apraksts nav tik glaimojošs kā manējais. Viņa raksta, ka viņu „ārējais svētums” kalpojis, lai noslēptu

rizeju raksturam ir jātop vēl pilnīgāk atmasketotam.” Viņi sludināja bausļus, taču paši tos neievēroja.

Svarīgs jautājums: „Vai Jēzus bija sekmiņgs, atmaskojot farizejus?” Vai arī mēs kā draudze tupināsim apgalvot, cik perfekti farizeji turējuši bausļus, kad patiesībā tie tos nav turējuši? Reiz Jēzus tieši sacīja tiem, kas centās Viņu nogalināt, ka „neviens no jums bauslību netur” (Jāņa 7:19). Atkal ievērojiet Kristus brīdinājumu: „Sargieties no farizeju rauga, tas ir, no viņu liekulības.” (Lūkas 12:1)

Jāņa Kristītāja evaņģēliskā stratēģija Lūkas 3. nodaļā izlej gaismu pār šo jautājumu. Ja viņa klausītāji ir bijuši iegremdēti glābšanas „darbu” teoloģijā, tad Jānis ir trāpījis garām savā noslēdzošajā aicinājumā. Pēc tam, kad viņš bija sniedzis skanīgu aicinājumu uz

“Aklie ceļa vadoņi! Jūs kniņšus izkāšat, bet kamieļus norijat!” (Mateja evaņģēlijs 23:24)

Uzticoties Jēzus līdzībai, bauslībnieciskā paradigma ir izrādījusies nulle par odu un baltajiem kapiem, jo Jēzus galvenais nosodījums virzīts pret kamieli un mirušo cilvēku kauliem. Kad visi salīdzinājumi tiek salikti kopā, tad Jēzus nosauc to par „liekulību”. Bauslībniecība var būt klātesoša, taču kā paradigma tā sagroza Jēzus nosodījumus pret farizejiem par kaut ko citādu, nekā tas bija Viņa sākotnējais nodoms.

Kas ir farizejs?

Kad es aplūkoju šīs un citas tam līdzī-

„bezdievību”, un, lai gan tie ir bijuši „pārspīlēti sīkumaini rituālu ievērošana, tomēr viņu dzīve bija amorāla un zemiska”.

Ņemot vērā šo atšķirību, daudzi Bībeles teksti saplūst un ir labāk izskaidrojami caur liekulības paradigmu. Piemēram, Jēzus pavēlēja tautai darīt visu, ko tiem lika darīt farizeji un rakstu mācītāji, taču nesekot viņu piemēram, jo viņi paši nedara to, ko citiem māca (2., 3.p.).

Elena Vaita norāda, ka Jēzus ir veicis šo paziņojumu lielāka mērķa gaismā: „Fa-

grēku nožēlu, Jāņa klausītāji viņam uzdeva jautājumu: „Ko mums būs darīt?” Šeit Jānim bija izdevība aizvest tos projām no bauslībniecības morāles. Taču nē, viņš tiem saka, kas tiem ir jādara: atdot liekās drēbes, dalīties ar savu pārtiku, būt godīgiem nodokļu vākšanā, neizspiest kādam naudu ar viltus apsūdzībām, būt apmierinātam ar savu atalgojumu (Lūkas 3:10-14). Es izsaku domu, ka Jāņa noslēdzošais uzsvars nav drošs uz „darbiem” orientētajam pūlim. Kas notiks, ja ļaudis uzskatīs, ka, darot labus darbus, tie nopelnīs pestīšanu?

Vai jūs pamanījāt GORILLU?

Psihologs Eiriens Meks saka, lielākā daļa cilvēku uzskata, ka viņi vienkārši redz, kas ir viņu priekšā, atverot savas acis un skatoties. Hārvardas Universitātes eksperiments ir demonstrējis, ka tā nav.

Bija uzaicinātas divas grupas cilvēku noskatīties basketbola spēli. Eksperimentā iesaistīto grupu palūdza skatīt bumbas padeves starp komandām. Spēles laikā negaidot uz piecām sekundēm laukuma vidū iznāca vīrs gorillas tērpā. Otrajai kontroles grupai bija jāvēro spēle bez padevju skatīšanas. Šī grupa uzreiz ievēroja ieskrējušo dzīvnieku, taču vairāk nekā puse no tiem, kam bija jāskaita padeves, vispār nebija pamanījuši gorillu.

Viens no pētniekiem vaicāja šīs grupas dalībniekiem: „Vai jūs pamanījāt kādu ieskrienam laukumā?” Nē, viņi nepamanīja. Tad tika vaicāts: „Vai jūs pamanījāt gorillu?” Uz to vērotāji atbildēja: „Ko pamanījuši?”

Kas īsti bija noticis? Kad grupai tika lūgts skatīt padeves, tas sašaurināja un virzīja viņu uzmanību uz noteikta uzdevuma veikšanu. Smadzenes izveidoja vienkāršotu bumbas, cilvēka un kustības modeli. Modelis darbojās efektīvi, filtrējot ārā nesvarīgus objektus kā gorillas un lika skatītājiem redzēt tikai to, ko viņi sagaidīja saredzēt.

Šis pats fenomens notiek, kad mēs lasām Bībeles tekstu, sagaidot, ka tas apstiprinās to, ko mēs jau zinām, vai aizmirstot, ka mums piemīt spēcīgs modelis, kurš spēj filtrēt ārā svarīgus Bībeles datus. Tas ir noticis ar bauslībniecības paradigmu. Mēs saredzam bauslībniecību evaņģēlija lappusēs un palaižam garām liekulības gorillu, kura čāpo pāri visai lappusei.

Antonijs Kents
Ģenerālkonferences
mācītāju nodaļas
asociētais sekretārs

Kā IZDZĪVOT BAUSLĪBU, neiekrītot bauslībniecībā?

Mūsu Glābējs Jēzus ilustrēja atbildi. Viņš ievēroja visus desmit baušļus, taču Viņš nekad nav bijis apsūdzēts bauslībniecībā vai liekulībā.

Jēzus ir sacījis: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūt-sirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mateja 11:28-30)

Nedrīkst aizmirst, ka tieši Jēzus ir devis cilvēcei desmit baušļus Sinajā (1Kor. 10:1-4). Viņš dzīvoja un turpina dzīvot saskaņā ar šiem baušļiem vēl joprojām!

Lielākā daļa no šiem baušļiem mums saka, ko nedarīt. Reti kad cilvēks tiek apsūdzēts bauslībniecībā, ja viņam nav citu dievu, attēlu, ja viņš nav zaimotājs. Kristiešus, kuri neslepkavo, nepārkāpj laulību, nezog, nemelo vai neiekāro reti, reti kad dēvē par bauslībniekiem. Par tādiem nesauc arī bērnus, kuri godā savus vecākus. Tad vēl paliek viens bauslis: sabats.

Cik ironiski, ka kristiešus, kuri atdu-sas septītajā dienā un nes Jēzus jūgu, dažkārt dēvē par bauslībniekiem, kamēr citus, kuri izvēlas nest „faraona” jūgu un taisīt ķieģeļus septiņas dienas nedēļā, dēvē par brīvjiem. Personīgi es dodu priekšroku atdu-sēties Jēzus žēlastībā un labestībā. Tas nav grēks, ne arī kauns būt nosauktam par paklausīgu!

Acīmredzami, ka tas nebija svarīgākais. Tagad iztēlosimies, ka Jānis, kurš ir vairāk nekā tikai pravietis, zināja savus klausītājus labāk nekā mēs divdesmit pirmajā gadsimtā, un zināja, kā tieši noslēgt savu svētrunu. Viņiem bija nepieciešams nožēlot sliktos darbus un sākt darīt labos darbus.

Reizē Jānis norāva viltus „drošības apsegu no saviem klausītājiem” – apsegu, kurš ļoti labi būtu varējis tos sasildīt viltus palāvībā uz glābšanu. Taču šis apsegs nebija: es-ievēroju-baušļus-lai-iegūtu-pestīšanu, bet gan tas bija apsegs: mans-tēvs-ir-Ābrahāms (8.p.). Nākamais Jāņa dzēlīgais komentārs norāda, kamēr Israēlā ir atrodamī akmeņi, tikmēr nevienam nebūtu jāpaļaujas uz savu tautību, kas tiem sniegtu glābšanas statusu Dieva priekšā.

Motīvi

Līdz šim brīdim kāds varētu protestēt: „Nu labi, esmu to sapratis. Liekulība bija liela problēma. Taču attiecībā uz baušļiem, kurus turēja farizeji un pārējie, vai tie neturēja tos ar bauslībniecisku motivāciju?”

Tā var būt patiesība, un es nebūtu īpaši pārstiegtis, ja bauslībnieciska motivācija rosināja turēt baušļus tolaik, kā tas ir arī mūsdienās. Taču, ja to būtu iespējams parādīt, ka farizeji nepārtraukti ir bijuši bauslībnieciski pēc mūsu standarta definīcijas, ja tiešām šis ir tas gadījums, vai tas nav savādi, ka Jēzus nepārtraukti nosodīja viņu bauslības pārkāpšanu un nekritizēja viņu bauslībniecisko motivāciju?

Kad Jēzus izliek motīvus kā uz galda, tad motīvi ir saistīti ar izlikšanos par taisniem cilvēku priekšā, ar uzslavu sagaidīšanu no ļaudīm un nevis no Dieva. Jēzus sacīja: „Jūs paši izliekaties par taisniem cilvēku priekšā, bet Dievs pazīst jūsu sirdis; jo, kas pie cilvēkiem ir augsts, Dieva acīs ir negantība” (Lūkas 16:15). Kā arī: „Bet tie dara visus savus darbus tik tādēļ, lai ļaudis tos redzētu.” (Mateja 23:5)

Elena Vaits piebilst: „Viņu pastāvīgais mērķis bija taisīt izrādi no savas dievbijības.” Jēzus vēlējās, lai cilvēki darītu labus darbus Dieva acu priekšā kā pretstatu tiem, kas tos darīja citu acu priekšā. „Sargieties, ka jūsu taisnība nav tāda, kas grib spīdēt ļaužu priekšā; citādi jums nav nekādas algas pie jūsu Tēva debesīs.” (Mateja 6:1)

Pretstatā tam, ko kāds varētu domāt, Jēzus vēlējās, lai Viņa klausītāji īs-

tenotu savu paklausību un reliģisko nodošanos Dieva priekšā, jo, noliekot Dievu par skatītāju kāda paklausībai, tā ir preteinde liekulībai. Vislielākā svētruna, kāda jebkad ir sludināta, skar šos jautājumus. Ievērojiet Jēzus vārdus Kalna svētrunā (Mateja 6), kur Viņš pavēl šādu norādi:

Kā darīt labu darbu, neklūstot par liekuli:

Izraudzīties taisnu vai reliģisku darbību, ko veikt (dot nabagiem, lūgt, gavēt).

Darīt to slepus vai arī citiem nemanāmā veidā.

Rezultāts: Tikai Tēvs to redz un dos atbilstošu atalgojumu.

Ja ir vēlēšanās saņemt atalgojumu no citiem un nevis no Tēva, tad ir recepte, „kā kļūt par liekuli”, kurā reliģiskie pienākumi tiek īstenoti maksimālai publiskai izrādei.

Iesaiņošana

Svarīgākais šajās pārdomās ir tas, ka tik ilgi, kamēr bauslībniecība tiek sa-redzēta kā vissvarīgākais reliģiskais jautājums, kuru Jēzus risina, tik ilgi baušļu turēšana kopā ar sliktajiem motīviem tiek pakļauta uzbrukumam. Taču, ja Jēzus nosoda liekulību, tad bauslības pārkāpšana un neīstums kļūst par vissvarīgāko jautājumu. Kāpēc vēlreiz nepārlasīt evaņģēlijus un nepajautāt pašam sev: „Kura paradigma vislabāk saskan ar Jēzus vārdiem un nosodījumiem?” Manam piedāvātajam modelim ir potenciāls atbrīvot daudzus patiesus kristiešus, lai paklausītu baušļiem un neklūtu paranoi-ski, ka šādi viņi var tapt par bauslībniekiem vai farizejiem. Pilnīgi pretēji, ja mēs kļūstam paranoi-ski, tad tam būtu jābūt saistībā ar reliģisko liekulību ar tās veiklo un nemitīgo bauslības pārkāpšanu.

Pienācis laiks Jēzus mācībai par liekulību atgriezties. Bauslībniecība jau gadsimtiem ir bijusi uzmanības centrā. Ja tā ir jūsu vai jūsu draudzes problēma, tad ar visiem līdzekļiem to nožēlojiet un Dieva žēlastībā burtiski raujiet to ārā. Taču, godīgi sakot, es neredzu ļaudis, kas tur baušļus, lai kļūtu glābti, bet gan redzu tos pārkāpjam ar domām, ka ir glābti. Tas izklausās vairāk pēc liekulības nekā pēc bauslībniecības, kas dara Jēzus vārdus mūsdienās tikpat aktuālus kā pirms 2000 gadiem.

„Adventist World” 2015.g. novembris

Viena diena AR DIEVU

Intervēja
Jana Kuzmenkova

Mums piešķirta viena diena – šodiena. Tas ir īpašs brīdis, ko mums piešķīris Dievs. Sabatā, ienākot dievnamā, raugos uz cilvēkiem un netīši aizdomājos, cik gan daudz katram no mums ir dāvātas šādas īpašās šodienas. Maziem bērniem, jauniešiem tās ir mazāk, mūsu vecākiem, sirmgalvjiem – neskaitāmas reizes vairāk. Un tad seko vairāki jautājumi, ko pārdomās uzdodu sev: “Ar ko gan atšķiras mūsu dienas? Ko mēs varam mācīties no cilvēkiem, kuru pieredze ir daudzkārt lielāka? Kas mums vēl jāzina, lai mēs visi varētu satikties mūžībā?” Savus jautājumus devos uzdot Rīgas 7. draudzes locēklim Aivaram Rodertam.

Aivar, tu esi piedzimis, uzaudzis un nosirmojis adventistu draudzē. Tu esi pazinis Dievu visas savas dzīves laikā. Bet pastāsti, lūdzu, par to vienu dienu, kad patiesi sāki apzināties Dieva klātbūtni!

To es jutu visspēcīgāk astoņu gadu vecumā. Ģimenē bija tādi apstākļi, ka dzīvojām Rojā, bet mūsu draudze bija Talsos. Manā bērnībā uz turieni autobuss vispār nekursēja, bet bija šaursliežu dzelzceļš no Rojas uz Tal-

siem. Vienīgā iespēja tikt uz draudzi bija piecelties pl.4:00 un aizbraukt sabatā uz dievnamu. Mēs bijām pieci bērni ģimenē. Tas radīja problēmas vecākiem, tāpēc mēs diezgan bieži palikām mājās un neapmeklējām dievnamu, jo tas bija apgrūtinājums. Un tādās reizēs, tādās sabatos, mans tēvs dievkalpojumu noturēja mājas apstākļos. Tie bija mirkli, kas ļoti, ļoti pie-saistīja. Kad lasījām Bībeli un liecības, tas likās manām šūnām radniecīgi. Es vienkārši tiecos pēc tik augstas, tīras gudrības. Tie bija skaistākie brīži, kuros es izjutu, ka ārpus manis ir kaut kas daudz, daudz cēlāks. Visas savas dzīves laikā es to esmu vēlējies apgūt.

Ko nozīmē būt draudzē visu savu dzīvi?

Kā lai to pasaka!? Būtībā mana dzīve ne ar ko neatšķiras no jūsu tagadējās dzīves. Mana bērnība līdzinās šo bērnu bērnībai. Vienīgi tas, ka piedzimu kara laikā, ko mūsu bērni nepazīst. Pusaudzū gadi ir tādi paši kā šodien. Tāpat jaunība un mīlas laiks ir tieši tas pats, ko Dievs ir licis gan jūsos, gan manī. Lūk, dzīve ir savienota no šādiem posmiem. Man savi bērni bija jāaudzina tad, kad biju tikpat zaļš kā

šodienas bērnu vecāki. Darba iemaņas bija jāapgūst sākot ar nulli. Pieredze jākrāj tāpat kā visiem. Jāatzīmē skolas gadi, dienests armijā, dzīves vietas maiņa, pāreja uz patstāvīgu dzīvi, laulība, aktīvie dzīves gadi, nosirmošana, pensijas gadi, atvadīšanās no dzīves drauga, pārbaudes laiks vienatnē, sagatavošanās mūžībai!

Kas tev ļāva palikt draudzē?

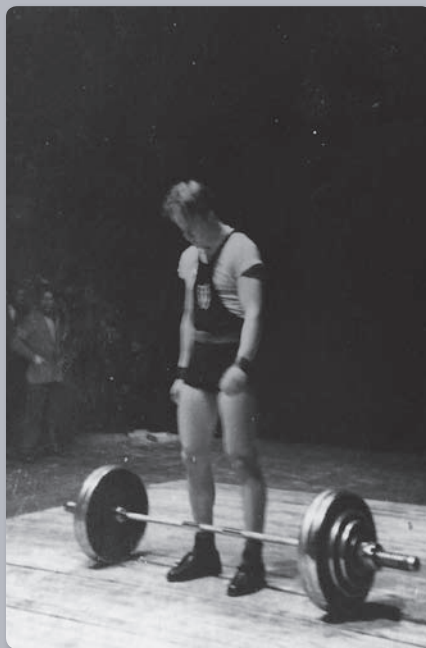
Grūts jautājums! Katram posmam bija sava pieredze, kas veidoja manu personību. Saprotu, ka pie šī jautājuma sadalījumam jābūt daudz sīkākam. Lūk, galdnieka amatu sāku apgūt no trīs gadu vecuma, tas ielika neizdzēšamus pamatus iztēlei un izdomai. Tad nāk blēņu gadi jeb skolas laiks. Skolotāju novērtējums par mani bija tāds, ka man bija lielāka ietekme uz bērniem nekā skolotājiem, un, kaut gan darīju blēņas, tomēr manī nebija ļaunuma. Mana audzināšana man neļāva būt ļaunam. Biju ļoti maigas dabas bērns. Bet bija tā, ka tieši manā gadā pirmajā klasē otrajā pusgadā mācību programmā iekļāva krievu valodas stundas. Apņēmām sevī visu apgūt uz teicami, un tā arī noturējos. Tomēr gada beigās liecībā izlika četrinieku ar paskaidro-

jumu, ka sabatos neapmeklēju skolu. Bet es savukārt pateicu: “Man jūsu krievu valoda nav vajadzīga!”

Tas bija tāds liktenīgs lēmums, un līdz ar to skolas laiks iesēja daudz ļaunuma. No tā laika krievu valodai pieskāros tikai nedaudz. Sestajā klasē krievu valodas stundas pavadīju, pastaigājoties pa mežu. Skolotājs bija ļoti brutāls, un es kļuvi tāds pats. Tas iemācīja nepakļauties, atriebties, noraidīt arī visu citu. Septītajā klasē krievu valodu pasniedza pensionēta pirmskara skolotāja, viņa visu saprata uzreiz un pielika maksimālas pūles, lai es varētu pabeigt skolu. Darbodamās pēc stundām, savā brīvajā laikā, viņa man ielika krievu valodas pamatus. Nekad vairs otrreiz dzīvē neesmu tādu iejūtību, nesavtību saņēmis no kāda cilvēka! Tas mani pamudināja būt tādām pašām un pasargāja no tālākas savas dzīves sagrāves.

Ir tā, ja arī cilvēks piedzimst adventistu ģimenē, viņam tomēr, tāpat kā visiem citiem, ir jāklūst par Dieva bērnu, jo par tādu neviens nepiedzimst. Kopumā varu teikt, ka par tādu kļūt man nenācās viegli!

Mēs šajos posmos iekrītam nesagatavoti, var teikt, zaļi, un ne vienmēr protam sevi nosargāt. Būtībā tādas bija arī manas sporta gaitas, kur visapkārt bija liela brīvība. Daudz dzīvojam treniņu

Krustpilī, pirmā vieta

dienēt, bet man tas bija absolūti nepieciešami. Ja laiks tehnikumā atvēra robežas, tad armija atvēsināja, dzelžaini ierāmēja. Tas arī pataisīja par cilvēku un ļāva palikt draudzē...

Tava garā mūža laikā noteikti ir daudz skaistu atmiņu. Pastāsti, lūdzu, par visskaistāko dienu, ko esi nodzīvojis un kuru atceries!

1965. gada 14. augustā, Zņāmenkā kopā ar tautiešiem.

netmetnēs dažādās pilsētās, braucām uz sacensībām plašajā padomju valstī, bet visur priekšā bija viens un tas pats: kārdinājumi, izlaidība, netikumi. Tad vienu gadu biju tehnikumā un trīs gadus padomju armijā. Toreiz vidējās izglītības audzēkņiem nevajadzēja

Ieguvums ir dzīvi nodzīvot kopā ar Dievu! Un šeit es nespēju konkretizēt, izraut no visas savas dzīves kādu vienu dienu, kura būtu īpašā veidā labāka un skaistāka par citām. Cik bagāts tu kļūtu, ja spētu katru dienu pavadīt kopā ar Dievu?! Nav jau tā, ka viena

diena izceltos īpaši un pārējās nelīdzinātos tai. Kopumā ir bijušas daudzas skaistas dienas. Un nemaz neprotu tā vienu atdalīt no citām.

Varu pastāstīt par to, kas tiešām bija skaisti. Man visa mūža garumā ir bijuši sabati un to apslēptais skaistums, kas ir šīs dienas saturā. Bērnbā cits, jaunībā cits, katrā dzīves posmā cits! Nevar aizmirst skaistos piektdienas vakarus, kad mēs, bērni, pirmie nomazgāti, saģērbti sēdējam sakoptā istabā un gaidījām, kad vecāki beigs kopties, lai uzsāktu sabatu. Vēl tagad, atbraucot uz laukiem un ienākot savā istabiņā, nevaru bez aizkustinājuma to pieņemt. Man liekas, ka ir sabats!

Par ko tu jaunībā sapņoji? Uz ko tiecies? Vai tagad tu skaties citādi uz to, pēc kā toreiz ilgojās tava sirds?

Man nebija nekādas īpašas ilgas. Mani drīzāk saistīja tas, ko vispār varēju tvert un kas nāca manā priekšā. Bija jāiepazīstas ar šo pasauli, bija jāiepazīst, jāizpēta viss, ar ko sastapos. Tas arī sasaistīja manas ilgas un pakļāva it kā sev. Faktiski es gāju tajā virzienā, kur izjutu vilkmi, jo vēlējos visu izprast, visu redzēt, visu piedzīvot! Starp visu bija arī tas, ko man iedeva vecāki – un tā bija Dieva atziņa. Ejot pretī tam, pēc kā es tiecos, ar katru piedzīvojumu mans vērtējums un izpratne visu laiku nedaudz mainījās, kamēr tā nobrieda, un es varēju palikt pie vienas noteiktas atziņas. Tas arī paskaidroja visu, ar ko sastapos, un ne tikai! No tā laika notikumu krāsas nav izbalējušas un tā ietekme bija pietiekoša visam mūžam. Lai savā bērnbā spētu ilgoties pēc tā, ko Dievs ir mums iedevis, man bija vajadzīgs piedzīvot tādu aizrautību, lai vispār varētu to saņemt. Un tāpēc to vairs nevar nosaukt par ilgām, bet gan par izaugsmi.

Ko, tavuprāt, būtu nepieciešams zināt jaunībā, bet ko saprot tikai sirmā vecumā?

Šim jautājumam ir divas atbildes, un nevar zināt, kāda monētas puse tev uzkrītis: cipars vai ģerbonis. Būtībā atbildēt ir ļoti viegli – tā ir dzīves pieredze! Bet ir brīži, kad cilvēks var nebūt gatavs. Kad atbilde tiek prasīta no jūtām, tad ar visu lielo dzīves pieredzi cilvēks var samulst, visu redzot, visu zinot un visu saprotot. Pieredze ir balstīta uz prātu, bet jūtām nevar

pavēlēt! Prāts un jūtas ir šīs monētas abas puses.

Kādu reizi dzirdēju tevi stāstām, ka tev patīk cept pankūkas un ka tam esot kāds paskaidrojums. Labprāt to uzklausu!

Tas, ko es toreiz stāstīju, tas bija mans šovs. Tikai tagad es saprotu, ka tā tev ir noderīga informācija un labs padoms. Bet ir tā, lai kurp es ietu, lai kurp es brauktu, visur es vedīšu līdz pat sevi. Līdz ar to manā dzīvē nekas nevar mainīties.

Kā nevar? Var gan!

Jā, bet vienīgi uz slikto pusi! Jo tu paņem sevi līdz un vadies no tā, kas tev ir iekšā. Labajam vajag kaut kādu stimulu, tam jāsāņem spēks no ārienes. Tomēr ir kāda izeja. Un jau senatnē Aristotelis par to ir rakstījis savā darbā *Poetica*, kas runā par īpašu dvēseles noskaņojuma radīšanu. Mums ir vajadzīgs kāds cits, kas mūs ievie citā pasaulē. Un, ja mēs spēsim sevi identificēt ar viņu, iegūsim iespēju atbrīvoties no paša garīgā sprieguma. Tā ir izlēk-

un atbrīvoties no tām tieksmēm un iekārēm, kas dzīves laikā šad tad ir ielauzušās manās domās un nav uzvarētas. Saprotu, ka Dievs grib mani redzēt atbilstošu savas jaunās valsts debesu sabiedrībai. Lūk, bet tas izvērtās par pašu smagāko, par pašu grūtāko pārbaudījumu! Tas būtībā sākās ar to, ka zaudēju

un attiecībā pret Dievu iegūtais, tad es arī ticu, ka tas ļautu atbrīvoties, ļautu savu aizrautību pavērst pret kaut ko cēlāku, vērtīgāku un pacelties augstāk. Joprojām ilgojos spert savus soļus pretī daudz pilnīgākai mīlestības brīnumu varai. Zinu, ka Debesis ir manā pusē!

Ir viens kopējs princips – tās savas dvēseles noskaņas, kuras jūs nevarat izpaust vienā veidā, meklējiet kādu citu veidu! Atrodiet sev aizraušanos ar cēlu mērķi!

šana no savas ādas. Bet, lūk, šādā grūtā stāvoklī par galvenajām zālēm izrādās labvēlīga interese par citiem cilvēkiem. Un tas ir ne tikai skaisti, bet arī derīgi. Un mūsdienu cilvēkam ir pieejami daudz šādu izlādēšanās līdzekļu. Nepietiek ar to, ka mēs spējam iejusties citu pārdzīvojumos, jo mums vajadzīgas arī tādas nodarbes jeb aizraušanās, kuras pieder mums pašiem un ko mēs varam dot arī citiem. Lūk, kāpēc daži dodas kalnos, kāpēc es cepu pankūkas, kāpēc daudzi saraksta nemirstīgus romānus, sapelna miljonus. Protams, viena recepte priekš visiem šeit nav, bet ir viens kopējs princips – tās savas dvēseles noskaņas, kuras jūs nevarat izpaust vienā veidā, meklējiet kādu citu veidu! Atrodiet sev aizraušanos ar cēlu mērķi!

Aivar, vai atceries tās dienas piedzīvojumu, kad tiki pārbaudīts visvairāk un vissmagāk? Pastāsti par to.

Ar šo jautājumu tu liec man atvērties! Tu prasi īstu dzīvi. Bija vajadzīga vēl pēdējā pārbaude, lai es spētu ieraudzīt

savu vistuvāko cilvēku. Mana dvēsele nespēja apklust, samierināties, apstāties! Kaut saprotu, ka nedrīkstu pieļaut nevienu kļūdu, ka no manis tiek prasīts, lai es to visu pārdzīvoju pozitīvi, tomēr siltai cilvēka sirdij ir vajadzīga cilvēcīga tuvība, glāsti, maigums, mīļi vārdi, rūpes un iejūtība. Vai tas ir jauniets, vai cilvēks manos gados, tur nav atšķirības. Bija lietas, kam es varēju veltīt savu uzmanību, bet es pakļāvos savām jūtām. Manā priekšā nostājās attiecības, kuras vienkārši pašas no sevis neizzuda. Daudz cīnījies, daudz lūdzu ar vēlēšanos izrauties, bet ar cilvēcīgiem spēkiem tas nebija iespējams. Vajadzēja atkal no jauna samierināties, ka tevi plosa, ka tu vairs neesi tu, ka atrodies kāda pakļautībā.

Kaut es vēl gaidu uz risinājumu, un man pat liekas, ka saredzu to, tomēr šeit man jāapstājas un jāatrod iespēja sevi ielikt citā realitātē. Un ja manī notiktu šī pārvērtība un manas emocijas tiktu pavērstas citā virzienā, tur, kur var nostrādāt viss dzīvē sakrātais

Ar ko tu īsti sastapies šajā pārbaudījumā?

Ar sāpēm!

Ja Dievs mani jau iepriekš nebūtu atbrīvojis, es nepastāvētu, bet ietu bojā. Vienā mirklī tiktu sadragāts. Un vai pēc tam vēl rastos iespēja piecelties? Šodien tā var būt mana pēdējā uzvara vai mans pēdējais zaudējums.

Kāda atšķirība šim notikumam ir jaunībā un tagad?

Jaunībā saņēmu risinājumu, bet tagad tāds neeksistē! Es stāstu par savām izjūtām, par savu dzīvi tāpēc, lai jūs nepaceltos augstu prom no šīs pasaules...

Ko tev nozīmē – viena diena ar Dievu?

Man tas nozīmē kopā ar Kristu ieiet pa jaunās pilsētas pērļotiem vārtiem! Tā ir tā diena, kas vēl atrodas manā nākotnē, kas nostāsies tālu pāri visam citam. Tas visam iedod jēgu. Ja tas tā nebūtu, absolūti nekam nebūtu nozīmes. Tas arī ir viss...

DABAS STACIJA VEĢETĀRA UZTURA VEIKALS

Varbūt kāds ko dzirdējis, varbūt kāds ko manījis, bet varbūt kāds jau cītīgi ieminis taciņu uz biedrības „Latvijas veselības misija” veikaliņu „Dabas Stacija” Rīgā, Lāčplēša ielā 17. Nu jau pagājuši 10 mēneši, kopš veikaliņš ir vēris durvis apmeklētājiem.

Dzirdot daudzu draudzes locekļu ieinteresētību un personīgi iepazīstoties ar tā darbību, esmu sapratusi, ka šī nav kārtējā jaunā “bodīte”. Par to, kā tapa un kāda ir šī veikaliņa ideja, stāsta iniciatori.

Valdis: 2013. gada vasarā, klausoties Hesi Cvikeru, sāku saprast, kā izskatītos pasaule, ja mana baznīca vienmēr rīkotos saskaņā ar Dieva plānu. Iztēlojos šādu situāciju: draudzei būtu daudzas nelielas skolas, slimnīcas, satorijas, veikali, ēdnīcas, izdevniecības, būvniecības uzņēmumi un citi pašfinansējoši projekti. Darbinieki kalpotu cilvēku vajadzībām un pastāvīgi

domātu, kā pasaulei labāk atklāt Dieva skaistumu. Peļņa netiktu uzskatīta par prioritāti, bet gan par līdzekli minētā mērķa sasniegšanai.

Satiekoties ar adventistiem frizētavā, autoservisā, bērnudārzā vai citā adventistu uzņēmumā, daudzi iemīlētu šo sabiedrību. Tie būtu redzējuši pasaulei neraksturīgu nesavtīgumu, mieru un prieku darbinieku vidū, jo tie piepildītu arī klientu garīgās vajadzības. Daudzi šādi uzņēmumi sasniegtu ļoti augstas virsotnes, pateicoties Dieva dotām idejām. Dažādi draudzē esošie speciālisti savu ikdienas maizi varētu pelnīt ar kalpošanu sabiedrībai.

2014. gada vasarā Dievs deva pārlicību, ka pēc 3,5 gadiem jāatstāj ērtais

ofiss uzņēmumā FIMA un jādibina uzņēmums, kur valda Dieva principi. Tāpēc pievienojos “Veselības misijai”, lai kopā virzītu šo sapni uz priekšu.

Agris: Paldies Dievam, ka viņš mums uzdāvināja Valdi! Jau pašā sākumā bijām vienoti, ka veikalam jābūt ar misiju. Reizi nedēļā saslēdzāmies telefonkonferencē, lai kopīgi plānotu, lūgtu un vienotos par koncepciju, nosaukumu, telpām. Veikaliņa dzimšana nepavisam nebija viegla, bet noteikti tas bija svētīgs mācību process, lai saprastu Dieva prātu un ļautos Dieva “slīpmašīnai”.

Ansī: Ideja par veselīgu vegānu produktu veikalu Latvijā aizsākās ar Ēsteres Lietuvietes semināru Imantā ap gadsimta miju. Toreiz Māra Sokolovska atvēra veikalu Jūrmalā. Tas bija svētīgs pasākums vairākus gadus, bet tomēr nespēja iegūt finansiālu stabilitāti. 2007., 2008. gadā arī es pamēģināju savus spēkus un atvēru vairumtirdzniecības noliktavu Pārdaugavā. Arī šis mēģinājums neattīstījās. Domāju – kur ir problēma?

Šoreiz veikalu veidojām kā kopēju projektu. Arī draudzes vadība atbalsta un ir sapratusi, ka biznesu var izmantot kā draudzes kalpošanu un atbalstu tai. Ar visu savu aizņemtību Valdis uztur aktīvu veikala misiju. Paldies viņam par to, jo tas ir galvenais mērķis!

“Skatu no malas” sniedz apmeklētāji

Ženija: Esmu veikaliņa fane! Tas ir mans galvenais veikals, un lielāko daļu preču pārku “Dabas Stacijā”. Mani iecienītākie produkti ir sojas dabīgais jogurts bez piedevām, dabīgais tofu, griķu pārslas, rauga pārslas, kvinoja, lēcas, garšvielas, agaves sīrups. Ik reizi iepērkoties cenšos izmēģināt ko jaunu. Priecājos par plašo klāstu ar maksimāli dabīgiem un bioloģiskiem produktiem. Es bieži savus draugus uzcieņāju ar kādu no produktiem, un kad viņi jautā, kur es to visu pārku, atbildu: “Dabas Stacijā”, Lāčplēša ielā 17.

“HRAMOFF CLUB” direktors Ruslans Hramovs: Ja salīdzinātu šo veikalu ar parfīmu vai ar veselīga ēdiena recepti, tad varu ar pārliecību pateikt, ka veikals “Dabas stacija” ietver sevī unikālas un ļoti harmoniskas sastāvdaļas, kas priecē garu, dvēseli un ķermeni. Šajā veikalā esmu atradis plašu pārtikas produktu sortimentu ar EKO sertifikātiem. Šis veikals ir izcils ar to, ka:

- 1) izvēle ir daudzveidīga, ka var visu nepieciešamo iegādāties vienā veikalā.
- 2) ir redzams, ka veikala dibinātāji nav materiālisti. Domāju, ka arī cenas šajā veikalā ir viszemākās.
- 3) pati svarīgākā priekšrocība ir tā, ka darbinieki ir unikāli ar savu mīlestību pret Dievu un cilvēkiem, un dara savu darbu godīgi un apzinīgi, kas ir milzīgs deficīts mūsu laikā.

Sen jau zināju par Septītās dienas adventistu draudzi, ka tā ir vienīgā kristiešu konfesija, kas vairāk nekā 100 gadus māca bibliskos veselības likumus. Tāpēc rekomendēju šo veikalu ikvienam.

Draudzes veselības aktīvistu vērtējums

Baiba Bērziņa: Lielākais prieks ir par iespēju nopirkt veselīgas un vērtīgas dāvanas, kuras izmantoju, tiekoties ar

cilvēkiem. Veselības kalpošanas darbā veikaliņš ir liels atbalsts. Līdz šim bija grūtības dabūt īpašus produktus daudzu recepšu demonstrējumiem, tagad tā vairs nav problēma. Arī sen zināmie, vienkāršie, dabīgie ārstniecības līdzekļi kā eikalipta ēteriskā eļļa un kokogles pulveris ir pieejami veikaliņā.

Solvita Mezīte: Kaut šādi veikali būtu arī reģionos! Cilvēkiem iepērkoties gribas aptaustīt un redzēt (rīdzinieki novērtējiet to!). To risinām, veselības klubīna dalībniekus iepazīstinot ar īpašiem produktiem – ceļmallapu sēklu pulveri, ķirbju sēklu sviestu, eco sojas pupiņām, tofu un citiem, un tos arī piegādājam. Tāpēc ir vajadzīgs internetveikals un produkti jāpiedāvā citu veikalu tīkliem, lai tie nonāktu arī laukos. Taču liels darbs ir arī pie tā, ka cilvēki lauku reģionos finansiālo apsvērumu dēļ daudz ko nevar iegādāties. Kā šajā situācijā pateikt un mainīt cilvēku paradumus, ka ziemā nav jāēd tikai kartupeļi un burkāni un ka nav jāiepērkas tikai vienā veikalā?

Par veikala aktualitātēm un nākotnes plāniem stāsta “vadības panelis”

Valdis: Tuvojās tā diena, kad visiem produktiem būs LV tulkojumu uzlīmes (veikala sortiments pārsniedz 1500 preces). Internetveikalā www.dabas-stacija.lv ir iespējams pasūtīt preces uz jebkuru vietu Latvijā. Esam piedalījušies dažādos pasākumos kā HELSUS festivāls un *Riga food* 2015. Decembra vidū organizējam jau 5. semināru veikala telpās. Bet lielākais prieks ir par to, ka esam izveidojuši labas attiecības ar daudz klientiem. Kāda kliente *Facebook* rakstīja: “Jūsu veikals ir Latvijas vegānu paradīze”.

Vēlamies būt pirmie Latvijā ar plašu klāstu gaļas un piena produktu alternatīvām. Sadarbojoties ar tādām biedrībām kā “Dzīvnieku brīvība” un dažādiem blogu autoriem, kas popularizē augu valsts uzturu, centīsimies padarīt Dabas Staciju par atpazīstamāko un populārāko vietu, kur iegādāties vegāniskus produktus. Vēlamies izveidot draudzes draudzības ar klientiem un kopā ar

viņiem studēt Bībeli.

Agris: Pateicība Dievam un ikvienam, kurš ir pielicis savu roku un padomu veikaliņa iekārtošanā un izaugsmē! Veikaliņa attīstība notiek lēnām, bet prieks ir par katru, kurš iesaka to tālāk. Pašreiz jau ir izveidojies pastāvīgo klientu loks. Lai gan pieaug interese, jāpiestrādā pie reklāmas un interneta veikala, tad attīstība un rezultāts neizpaliks. Tomēr apzinot, ka šajā nestabilajā pasaules vēstures laikā viss ir atkarīgs tikai no Dieva žēlastības.

Mikus: Gaisotne veikaliņā kļūst arvien labāka un aizņemtāka. Veikalam svarīgi ir apjaust savu identitāti. Īpašs paldies par lūgšanām un ziedojumiem – gan finansiāli, gan laika ziņā. Bez tā es šo darbu nevarētu iedomāties. Veikalam ir svarīga katra roka ne tikai tagad – pašā darbības sākumā –, bet arī nākotnē. Ir ļoti svētīgi, ka mēs šos produktus varam piedāvāt mūsu veselības klubos un citos veselības tēmu skaros – šos pasākumus.

Man ar Valdi tikko bija iespēja redzēt *Country life* projektu Čehijā, kā viņi darbojas. Tā ir tik svētīga kalpošana apkārtējiem! Bijām arī OSI Eiropas konferencē Vācijā, kur redzējām Eiropas brāļu pieeju un Dieva vadību, atverot veģetāros restorānus, veselības centrus, Bībeles skolas. Viņu liecības atklāja šo kalpošanu kā patiesu evaņģēliju labo roku. To visu veic 95% enerģiski nodevušies jaunieši. Kaut Latvijā mēs to spētu novērtēt un realizēt!

Ansis: Meklējot telpas, mums tās tika atteiktas vairākas reizes. Katra nākošā iespēja piedāvāja lielāku platību un dārgāku īri. Sākumā mūs tas biedēja, bet tagad redzam, ka tā tik vien ir. Un jau šajā gadā saredzam nepieciešamību izveidot vairumtirdzniecības bāzi, noliktavu.

Protams, arī mums vēl nav finansiāla stabilitāte. Šobrīd ļoti nepieciešamas palīdzīgas rokas pie apsaimniekošanas, lai Valdis varētu vairāk strādāt pie attīstīšanas. Tomēr veikalam ir jau 1200 sekotāju *Facebook* interneta vietnē un daudzi regulāri, pateicīgi klienti, kuri apmeklē arī “Uztura akadēmiju”. Tāpēc, draugi, atpakaļceļa vairs nav!

Ceru, ka šis nelielais ieskats veikaliņa “virtuvē” uzrunāja Tavu sirdi lūgt, un, ja iespējams, atbalstīt. Lai Dievs svētī “Dabas staciju”!

I. V. Saliete

Intervēja: Tatjana Tomsone

DIEVA AICINĀTA

Dagnija Lapa daudziem ir bijusi tas cilvēks, kas ir palīdzējis atrast un iemīlēt Dievu. Ilgus gadus viņa interesentiem ir pasniegusi Bībeles stundas. Simtiem, ja ne tūkstošiem bērnu viņas mājas ir ļāvušas vairāk iepazīt Dieva mīlestību. Tagad viņa ir mācītāja divās adventistu draudzēs.

Tu ilgus gadus esi kalpojusi draudzē kā Bībeles studiju pasniedzēja. Kas tevi pamudināja to darīt?

Mana kalpošana sākās jau 1974. gadā Rīgas 1. draudzē. Mani aicināja kalpot kā Bībeles strādnieci. Bet tas bija padomju varas laiks, toreiz ļoti stingri valsts iestādes pārbaudīja katru personu, kas vēlējās strādāt baznīcā. Es izrādījos varas iestādēm nepiemērota. Pēc vairākiem neveiksmīgiem mēģinājumiem mani pieņemt darbā par Bībeles strādnieci toreizējā draudzes vadība noformēja mani gan par ērģelnieci, gan citos darbos. Protams, es spēlēju arī ērģeles, bet mans faktiskais darbs bija Bībeles strādniece.

Ne jau visi, kas kādreiz pasniedza vai pasniedz Bībeles studijas, ir vērtjušas kalpošanai Dievam visu savu enerģiju un laiku.

Kā jau teicu, mani šajā darbā un kalpošanā aicināja draudzes vadība. Jau pirms manas kalpošanas bija vairākas sievietes, kas veiksmīgi strādāja draudzē kā Bībeles strādnieces.

Kādēļ es izvēlējos un atsaucos tam? Protams, bija iespēja aicinājumam pateikt arī nē un izvēlēties citu profesiju. Vēlos līdzdalīt kādu ļoti personīgu pie-

dzīvojumu. Tas notika manā kristību dienā. Mani kristīja, kad man bija 14 gadi. Toreiz nepilngadīgus bērnus nedrīkstēja kristīt, tādēļ mani, manu brāli un brālēnu kristīja naktī pēc pusnakts, kad bija jau satumsis- Iecavas upē. Atceros, ka tajā vakarā es ilgi nevarēju iemigt- daudz ko pārdomāju. Bija viena lieta, ko es atceros vēl šodien: manī radās īpaša vēlēšanās darīt kaut ko lielu un nozīmīgu Dievam. Toreiz, protams, es nesapratu, ko tas nozīmē, kā tas varētu realizēties un vairākus gadus par to pat nedomāju. Bet tagad, atskatoties uz savu dzīvi, es saprotu, ka tas bija Dieva aicinājums.

Vēl varu pieminēt, ka 2006. gadā ieguvu bakalaura grādu reliģijā (*Griggs University, ASV*), kas notika tālmācības kursā sadarbībā ar Ņūboldas katedru Anglijā. Izglītībai tālākajā manas kalpošanas darbā bija ļoti būtiska nozīme.

Ļoti daudzi adventisti zina, ka daudzu gadu garumā tavās mājās ir rīkotas bērnu vasaras nometnes. Kā pēc tu nolēmi to darīt?

Tas ir jau sens stāsts. Pirmkārt, no bērniības es atceros, kā mani vecāki vienmēr plānoja mūsu mājās rīkot saviesī-

gas pēcpusdienas draudzes locekļiem un jauniešiem gan Iecavā, gan arī Zvejniekciemā. Līdz ar to zināmā mērā var teikt, ka ideja par nometņu rīkošanu bija dzimusi, pateicoties maniem vecākiem. Iespējams, to sekmēja arī mana straujā daba un uzdrīkstēšanās kaut ko darīt. Varbūt to var saukt par drosmi darīt neiespējamo. Pirmās bērnu nometnes notika jau 1976. gadā. Tas tajos laikos saistījās ar zināmu risku.

Tad kādu laiku bija pārtraukums. Un tad atkal nu jau pirms 19 gadiem atsākas nometnes katru gadu Zvejniekciemā. Šis darbs nav paveicams vienam, bet tas vienmēr ir bijis visas lielās komandas darbs.

Ir prieks jau tagad nometnēs redzēt bērnus, kuru vecāki paši kā mazi bērni bija piedalījušies nometnēs šeit un liecina, ka tās atstājušas paliekošas atmiņas viņu dzīvē.

Vēlos pastāstīt vienu spilgtu Dieva vadības piedzīvojumu. Visu gadu garumā esam pamazām uzlabojuši apkārtni- cik tas bija iespējams. Jau no pašiem sākumiem mana devīze ir bijusi – bērni nevar gaidīt, kamēr visu iekārtošu perfekti, viņi izaugs, viņiem to vajag tagad un nevis pēc daudziem gadiem.

Vienā no pavasariem es sapratu, ka man

pirms nometnes noteikti ir jāuzlabo tā saimnieciskā daļa, kas saistās ar nometnēm. Man nebija tādu līdzekļu, nebija redzējuma, kur tādus ņemt, bet drosmīgi sāku rīkoties: sarunāju meistarus, interesējos par materiāliem, paveicu jau zināmus sagatavošanās darbus (cilvēciņģi šķīta diezgan neprātīgi). Bet tad pēc kāda sabata dievkalpojuma pie manis pienāca viens no bērnu vecākiem un jautāja par nometni un dalības maksu (viņa ģimene nebija ilgāku laiku braukusi uz nometnēm). Par pārsteigumu viņš man pārskaitīja daudz lielāku summu nekā tas bija nepieciešams dalības maksai, bet kas precīzi pietika, lai pabeigtu iesāktos darbus saimnieciskajā

mūs, mācītājas, nostāda lielas dilemmas priekšā. Ko darīt ar skaidro Dieva aicinājumu, kuram vēlamies sekot un paklausīt? Gribētos teikt, ka tas attiecas uz mācītāja darbu vispār. Tas nav darbs- vienkārši izvēlēta profesija-, bet pamatā tas ir aicinājums.

Pastāsti, lūdzu, par savās draudzēm, kur tu tagad kalpo – Mazsalacu un Salacgrīvu. Kas tajās ir īpašs?

Es kalpoju kā mācītāja divās ļoti brīnišķīgās mazās draudzēs.

Mans sludināšanas moto ir teksts no Jāņa 12:32, kur Kristus sacīja: „Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie Sevis.”

daļā. Dievs ir liels un varens! Nepārprotami Dievs mīl bērnus un jauniešus, un tas iespāids, ko varam atstāt viņiem bērībā par Dievu, paliks kā pamats visam mūžam.

Vai sievietēm, kuras kalpo draudzē no kanceles, ir kas īpašs, ko un kā teikt? Vai tas ir viegli būt sievietei – mācītājai?

Katrs mācītājs pats par sevi ir atšķirīgs. Katram ir kāds aspekts, ko viņš vairāk uzsver, vai citādas dotības un spējas, kuras viņš izlieto kalpošanā. Ar to mēs, sievietes – mācītājas, domāju nekādi neatšķiramies. Arī mums, sievietēm, ir savas dotības, savi talanti, kurus izmantojam kalpošanā.

Tu jautā, vai ir viegli būt mācītājai – sievietei? Gribētu teikt, ka sabiedrība šodien ir dažāda un atšķirīgi uztver sievieti kā tādu. Saproto, ka Dievs nešķiro cilvēkus ne rasēs, ne dzimumos. Dievam ir plāns katram, pat bērnam.

Kad sajūtam tādu kā negatīvismu un noliegumu pret sievieti – mācītāju, tas

Ja tas bija galvenais, ko sludināja apustuļi pēc Vasarsvētkiem, ja tas ir pašā Kristus apsolījums, tad gribu pie tā turēties. Daudzi cilvēki nepazīst Dievu, un es saprotu, ka draudze un baznīca ir vienīgā vieta, kur cilvēki var par to uzzināt.

Salacas draudzē, kurā es kalpoju jau ilgāku laiku, ir jauki un aktīvi draudzes locekļi, un ir prieks, ka Dievs ir devis mūsu sniedzamības robežās ļaudis, kas neko nezina par Dievu, par Dieva Vārdu, lai viņiem to darītu zināmu. Ne visu šodien kalpošanā draudzēs var izmērīt skaitļos. Daudzreiz rezultātus mēs redzēsim tikai vēlāk. Ir prieks par daudziem bērniem, kas apmeklē nodarbības. Daudzreiz liekas, ka mēs viņiem varam dot pavisam maz, bet redzot pat neticamo izmaiņu viņu dzīvē, varu teikt, ka Dievs arī šodien dara brīnumus un pavairo mazumiņu – „piecas maizes un divas zivis”.

Vēlos mazliet līdzdalīt arī par kalpošanu Mazsalacas draudzē, kuru es raksturotu kā īpaši mīlošu draudzi. Tad, kad

pagājušajā pavasarī es tur sāku savu kalpošanu, domāju, ko šeit, šajā mazajā pilsētiņā, ļoti mazā draudzē, mēs varam izdarīt. Un tad mēs kopā ar ļoti mīļiem un atsaucīgiem draudzes locekļiem sākam darīt tos darbus, kas vēl bija jāizdara pie dievnama apkārtnes sakārtošanas. Dievs tiešām svētīja mūsu darbosanos pāri tam, ko mēs spējam pat iedomāties. Dievs atvēra sirdis ziedotājiem, kas atbalstīja, lai arī Mazsalacā tikko uzceltais dievnams izskatītos skaists un sakopts. Sadarbībā ar kokaudzētavu „Baltezers” tika izplānoti apstādījumi ar krāšņiem augiem. Uz Mazsalacas pilsētu tika atvests viss nepieciešamais stādāmais materiāls no kokaudzētavas. Kopā visiem strādājot, mēs līdz rudenim paspējām visus stādījumus sastādīt. Izrādījās, ka šī rosība tika pamanīta visā Mazsalacā. Cilvēki nāca skatīties, jautāja, kas te tagad būs utt. Par pārsteigumu mums, rudenī uz valsts svētkiem mēs kā draudze saņēmām atzinības rakstu no pilsētas par Mazsalacas pilsētas kādas daļas sakopšanu.

Vēl līdz dievnama iesvētīšanai bija palicis pats galvenais- reklāma. Lai arī bija lielas grūtības un neveiksmes, arī tas tika paveikts. Tagad pie dievnama ārsienas ir liels krusts, kas naktī ir izgaismots. Vai var būt vēl labāka reklāma? Visiem ir skaidrs – tas ir dievnams. Ir ļoti patīkami atcerēties dievnama iesvētīšanas dievkalpojumu, kurā piedalījās pāri par simts dalībniekiem. Prieks bija redzēt, ka lielākā daļa bija pilsētas iedzīvotāji. Paldies visiem, kas piedalījās un atbalstīja! Tagad darbs turpinās. Priecājamies par jauniem apmeklētājiem, par bērniem, kas nāk uz Bībeles nodarbībām. Kaut esam maz un paveikt varam maz, bet mēs zinām, ka Dievs ir liels.

Mēs gan Mazsalacā, gan Salacgrīvā vienmēr gaidām ciemiņus. Varam jums piedāvāt satikties ar mīļiem draudzes locekļiem, apskatīties skaisto Skaņo kalnu, Burtņieka ezeru un Salacgrīvas jūrmalu. Mēs būsim priecīgi par katru ciemiņu, kas kuplīnās mūsu dievkalpojumus.

Kā tu varētu iedrošināt kādu sievieti, kura sajūt aicinājumu iet priekšā un kalpot, bet kautrējas, baidās vai šaubās?

Ja esam sajutuši aicinājumu, tad atcerēsimies, ka mēs stāvam Dieva priekšā un neviss cilvēku. Dievam mūsu dzīvei ir noteikts plāns, un Dievs būs tas, kas palīdzēs katrā mūsu kalpošanā.

Radišanas 1. diena

Lai top gaisma

KRĀ: Šausmas, cik te ir tumšs! Pilnīgi neko nevar redzēt!

KRŪ: Visos pagrabos, Krā, ir tumsa. Ievārījuma burciņām, kartupeļiem un burkāniem gaisma nav vajadzīga.

KRĀ: Krū, tu labāk nerunā tik gudri! Tu esi vainīgs, ka aizkrita pagraba durvis un mēs nevaram tikt ārā! Tu mierīgi varēji ēst pankūkas arī bez ievārījuma, un mums nebūtu tagad jāsēž, iesprostoti pagrabā pilnīgā tumsā! Turklāt nav zināms, cik ilgi!

KRŪ: Jā, varbūt visu mūžu.

KRĀ: Visu mūžu?! Bez gaismas? Nemūžam!

KRŪ: Labi, labi, neuztraucies, gan jau mammai kaut ko savajadzēsies pagrabā. Varbūt pēc nedēļas vai divām. Kad viņa izdomās vārīt dārzenų zupu vai arī tētim sakārosies melleņu kompotiņu.

KRĀ: Tu šitā nerunā! Es negribu bez gaismas būt ne mirkli ilgāk! Divas nedēļas! Ārprāts!

KRŪ: Toties badā nenomirsim. Pilni plaukti ar kārumiem!

KRĀ: Man nevajag nekādus kārumus! Man vajag gaismu! Tumsa ir tik briesmīga! Mammucīt! Tēt! Izlaidiet mūs laukā!

mamma: Kur jūs abi esat?

KRĀ: Mēs esam iesprūduši pagrabā!

mamma: Tā, nu durvis ir vaļā – nāciet ārā! Kā jūs tur gadījāties?

KRĀ: Mēs tur gadījāmies tāpēc, ka viens otrs nevar apēst pat nevienu pankūciņu vienkārši tāpat, bez ievārījuma! Beidzot gaisma! Acis žilbst pēc

tās biežās, melnās tumsas.

KRŪ: Man arī nožilba. Cik labi, ka pasaulē ir gaisma! Tumšā pagrabā gaismai rodas ļoti liela vērtība!

mamma: Vai zināt, ka tieši gaismu DIEVS radīja pašā pirmajā radišanas dienā?

KRŪ: DIEVS vienīgais vislabāk zina, ar ko sākt.

KRĀ: Pastāsti, lūdzu, par to, mamucīt!

mamma: Sākumā zeme bija vēl neiztaisīta un tukša. Visapkārt valdīja pilnīga tumsa. Nebija neviena gaismas stariņa, ne uguns liesmiņas, pat nevienas pašas zvaigznītes!

KRŪ: Kā mūsu pagrabā.

mamma: Iedomājieties, kā tas ir – neko nevar redzēt.

KRĀ: To mēs ļoti labi varam iedomāties!

mamma: Visapkārt tikai tumsa un nakts. Vienīgi varēja kaut ko sadzirdēt.

KRŪ: Sadzirdēt? Ko tad varēja sadzirdēt, ja vēl nekas nebija uzradīts?

mamma: Pilnīgā tumsā varēja dzirdēt ūdens šļakstīšanos. Tādu, kādu dzirdam jūras krastā.

KRĀ: Izklusās baisi! Ūdens bangoņa pilnīgā tumsā!

mamma: Jā. Bībele sacīts, ka tumsa bija pār dziļumiem, un DIEVA GARS lidinājās pār ūdeņiem. Piepeši varēja sajust, ka Kāds ir šajā tumsā. Tumsas vidū bija DIEVS. VIŅŠ jau bija izplānojis, ko darīs ar zemi. Tad atskanēja VIŅA balss – balss, kas nav līdzīga nevienai citai dzirdē-

tai balsij. DIEVS pavēlēja tumsā rasties gaismai: „Lai top gaisma!” Un gaisma tapa. Tumsa izzuda. Ir brīnišķi ieraudzīt gaismu pēc tumsas!

KRŪ: Protams! To mēs zinām ļoti labi!

mamma: Nebija vēl zilās debesis, nebija saules, bet bija gaisma un zem tās ūdens, visur vienīgi ūdens... Nebija vēl nemiera pilnās zemes ar okeāniem, nebija ne vīriešu, ne sieviešu, ne zēnu, ne meiteņu, ne putniņu, ne zvēru. Bija tikai gaisma tumsas vidū un ūdens.

„Un DIEVS redzēja, ka gaisma ir laba, un DIEVS atšķīra gaismu no tumsas.” Un DIEVS nosauca gaismu par dienu un tumsu par nakti. Un tapa vakars un rīts – pirmā diena.

KRŪ: Pirmā diena. Mūsu zemes visu sākumu sākums?

mamma: Jā, arī laika un vēstures sākums. Cilvēces laimes un bēdu sākums. Tā ir tā diena, kad lielais, mīlošais Radītājs ar brīnišķu nodomu radīja jaunu pasauli.

KRŪ: Arī tagad tumsa vienmēr izzūd, tiklīdz gaisma parādās, vai ne?

KRŪ: Gluži tāpat kā gaisma ieplūda pa pagraba durvīm, tiklīdz tu, mammucīt, tās atvēri.

mamma: Bērni, vai zināt, ka tieši tāpat arī mūsu sirsniņās ieplūst DIEVA mīlestības gaisma, kad savas sirds durtiņas atveram JĒZUM?

KRŪ: Nu, pareizi! JĒZUS taču par Sevi saka: ES ESMU pasaules gaisma!

mamma: Jā, un kas VIŅAM seko, tas patiešām nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma!

KRŪ: To var ļoti viegli saprast! Jo tu esi tuvāk JĒZUM, jo lielākā gaismā tu esi!

Pie VIŅA taču nav nekādas tumsas!

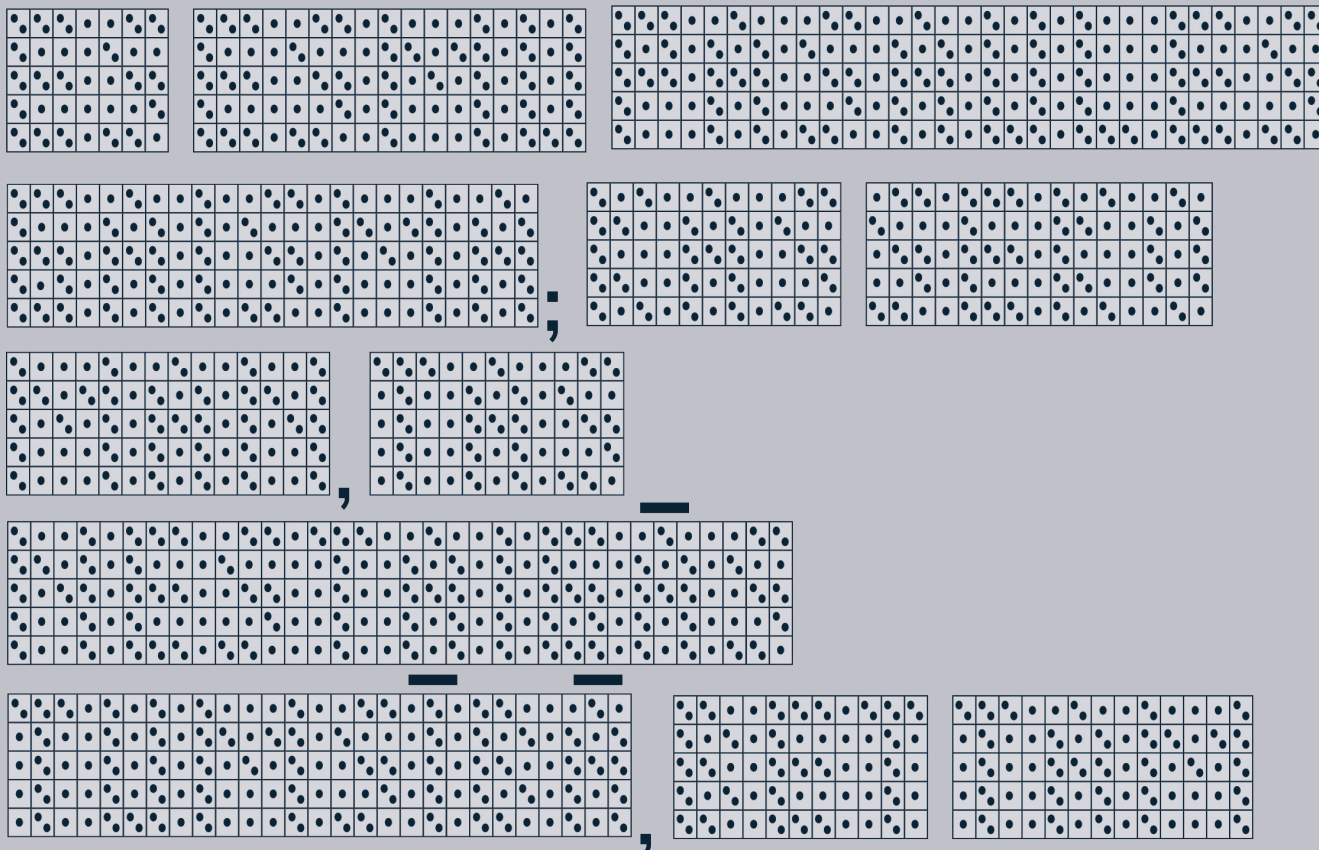
KRŪ: Tad iznāk, ka viena gaismiņa mūs apspīd no ārpuses – tā ir dienas gaisma-, bet otra mūs apspīd no iekšpuses un dara mūs par Gaismas bērniem?

mamma: Pareizi tu saki, Krā. Sirds gaisma atspīd mūsu labajos mīlestības darbiņos. JĒZUS ir sacījis: „Jūsu gaisma lai spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs.” Mateja 5:16

KRŪ: Lai tad mums visiem izdodas būt Gaismas bērniem, paturot sirsniņās gaismas Avotu – JĒZU!

Uzdevums:

Izkrāso rūtiņas, kurās ir divi punktiņi, lai uzzinātu Jēzus vēstījumu no Jāņa evaņģēlija 8. nodaļas!

būs dzīvības gaisma!

9. un 10. aprīlī
Rīgā, Baznīcas ielā 12a

KONFERENCE VECĀKIEM UN SKOLOTĀJIEM

PIEDALĀS:

Linda Mei Lin Koh

Generālkonferences Bērnu
kalpošanas nodaļas vadītāja

Clair Sanches-Schutte

Transeiropas divīzijas Bērnu
kalpošanas nodaļas vadītāja

Karen Holford

Transeiropas divīzijas Ģimeņu
kalpošanas nodaļas vadītāja
(psiholoģe, grāmatu autore)

TĒMAS:

Garīgas ticības izaugsme bērniem
Bērnu attīstības atšķirības dažādos vecumposmos
Pozitīvās disciplinēšanas metodes
Garīgā dzīve mājās
Ģimenei draudzīga draudze
Kā atpazīt depresijas iezīmes bērniem un kā palīdzēt
Kā motivēt draudzes locekļus kalpošanai
Garīga līderība
Dažādas praktiskas idejas bērnu kalpošanā

PIETEIKŠANĀS:

līdz 25.martam: mob.29869979
vai e pastā maritel@inbox.lv)

3 €

DALĪBAS MAKSA
PAR ABĀM DIENĀM